

РОДОВО ИМЕННИЕ

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Излиза всеки понеделник

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

Родово имене - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост отменящите се социални и политически системи за поколения напред. Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото имене увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

Година V, брой 19 (185) 11 - 17 май 2009 г.

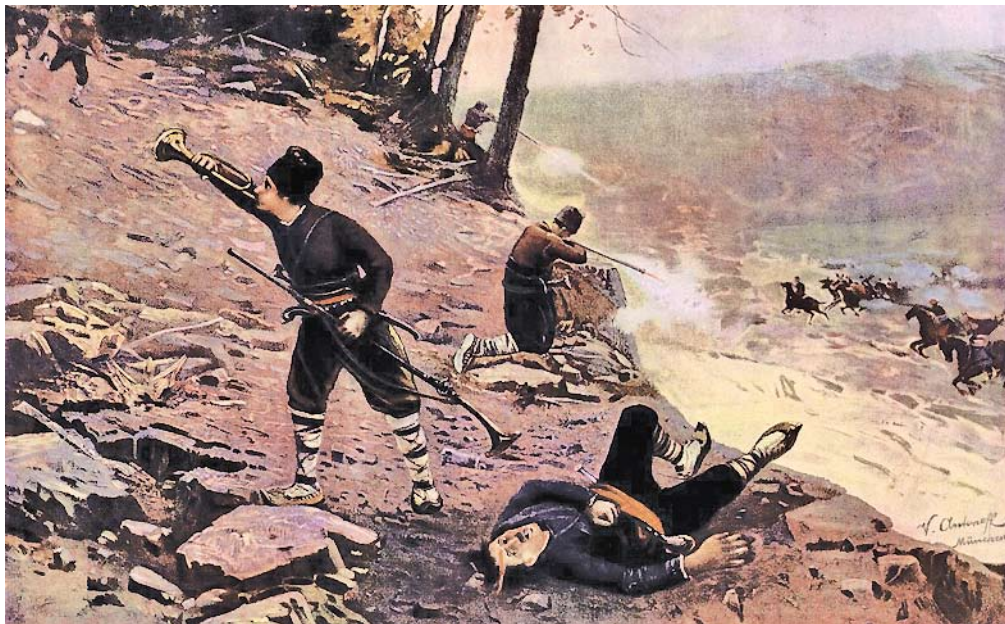
цена 0.50 ст.

"Ще го иде на света най-старото учение." (Ванга)
"Ти прави каквото трябва, пък да става каквото ще." (Николай Хайтов)

"Ще се изменим, ако искаме да се изменим. Ако не искаме, никоя сила не е в състояние да ни измени. То не е механичен, а абсолютно свободен процес." (Петър Дънов)

133 ГОДИНИ ОТ АПРИЛСКОТО ВЪСТАНИЕ 1876 ГОДИНА

БУНТОВЕН ВЯТЪР

Иван БУБАЛОВ

В утрото на 3 май 1876 година започна ямболският Петров ден. С лъвски знаци по калпаците, с кръстачни ширити по гърдите, с пушки, пищови, саби и знамена, съзаклятниците отиваха към Куш Бунар в Сливенския балкан, където ги чакаха апостолите на въстанието Иларион Драгостинов, Георги Обретенов и Стоил войвода.

Още на първи май вечерта, в Ямбол Георги Дражев, Жеко Съртмаджиев и Атанас Кратунков,

свикаха голямо събрание в Панковото кафене и след като прочетоха имената на записаните въстаници се разнесоха възгласи: „Пишете и мене! Пишете и мене!“ Това бяха буйни млади мъже, които, като че ли подлудяваха от магията на настъпващия бунтовен вихър. Те не виждаха в тези мигове, нито острите ножове, на врага, нито куршумите, а само сладкия трепет на великия миг, който предущаха като нещо близко и желано, което не бе възможно да не стане, защото бе решено.

На другия ден, когато се мръкна, към къщата на Никола поп Иванов се стичаха незабелязано един през друг и въстаниците, носейки скрито оръжие и облекло. Оттук трябваше да тръгнат за Куш Бунар, дето щяха да пристигнат и другите от Сливен, Жеравна, Карнобат и Нейково.

Къщата бе препълнена. Имаше изпращачи: деца, майки и бащи, невръстни братчета и сестричета. Старци триеха сълзите си и вярваха в утрешното настъпване на свободата. А въстаниците знаеха, че Коприщица, Панагюрище, Клисурса и Батак вече са въстнали, та бързаха да се присъединят и те, за да бъдат редом с тези, които са вдигнали оръжието.

Ето го и поп Никола. Той бе облечен като за Свята молитва. В едната си ръка държеше църковна книга, а в другата - кръст и като срещаше в погледите им готовността до един да измрат за свободата, се готвеше да прочете клетвата. Атанас Кратунков разгърна знамето, дето личаха думите: „3 май 1876 година - Свобода или смърт!“.

Свещеникът зачете:
- За вярност, към народа и свободата ни - заклевам се!... Чеда мои, нека бог ви закриля. Бъдете верни на клетвата, що изрекохте сега. Благословен да бъде и пътят ви. Амин...

Сетнете мълком целуваха знамето, а близките им стояха край тях. Майките хълцаха. Те разбираха, че синовете отиват не на веселие, а на бой, на кръвопролитие... Каква безумна храброст!... И не знаеше поп Никола, не знаеха въстаниците, че само след два месеца на ден, на Петров ден, същият този свещеник ще прочете молитвата пред бесилките в Ямбол на Георги Дражев и Жеко Съртмаджиев. Така бе решил междлисът в Одрин, като ги осъди на смърт. Искаха да ги оплюят турци и цигани, да сплашат българите и да се радва окоето на Мемед Чауш, който разпореди единият да бъде обесен срещу воденицата на Галиб бей, до моста на Тунджа, а

другият - в Каргуна и да висят телата им през целия ден на празника...

Рано сутринта, камбаните биеха за църква. Пременили хората отиваха да се помолят за опрощение на греховете си, вярвайки в изцелението на душите. Ала мълвата, че турците са поставили две бесилки до Тунджа и Каргуна и, че ще бесят въстаниците, хвърляше в ужас българите. Щом излезеха от църквите, тръгнаха да видят това страшно зрелище. Всеки се досещаше, че ще бесят Дражевия син Георги и френк-терзията Жеко Съртмаджиев.

Сред множеството вървеше и майката на Георги, придържана от щерките й Стефана и Василка. Вървеше и плаче-

ше. Старият Дражо бе в затвора, а Ставри и Беню задържаха в конака до обесването на брат им. Единствено пъстроокият й обречен син, буен и снажен веселяк, оставаше хладнокръвен и горд. Още в Одрин той бе приел в себе си смъртта и сега, каквито и хули да сипеха по него турци и цигани, каквито и ридания да се разнасяха, бе невъзмутим. Лицето му бе оживено и някак запалено от вълнение. Той разбираше, че всяко унижение е излишно. По-добре да загине като герой пред своите съграждани и близки, отколкото да застане пред лицето на врага смазан от малодушиите и мъка.

Продължава на стр. 11

БЪЛГАРИЯ

България име на светиня
Ъгли четири формират
Лицето на нейната земя
Героично минало и настояще
Апотеоз със история древна
Родена и расла в борби
Име на майка героиня
Ярък символ на мира

Живко АЗМАНОВ

ВАЖНО

УВАЖАЕМИ ЧИТАТЕЛИ!

Търсите ли в. "Родово имене"?

РОДОВО ИМЕННИЕ НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Изисквайте го от разпространителите. Ако те ви пращат на други павилиони, сергии, книжарници или се оплакват, че са имали малко бройки, ИДЕТЕ В НАЙ-БЛИЗКАТА ПОЩА.

Каталожен № 618

настоявайте и се абонирайте.

НЕ СЕ ОТКАЗВАЙТЕ!

ИМА И РЕДАКЦИОНЕН АБОНАМЕНТ на телефони 02 962 16 85 или 02 962 16 86.

Не прекъсвайте четенето на любимия вестник "Родово имене"!

И той ви търси!

Худ. Преслава Скорчелиева, Силистра - 12г.

Четвърти международен конкурс за детска рисунка
СЛЪНЧЕВИТЕ РУНИ В БЪЛГАРСКИТЕ НОСИИ И ТЪКАНИ

Силистра 13 март 2009

На стр. 5

618

В каталога на РГ нашият номер е

„У всички земни хора възможностите да творят са равни, но те от тях различно се възползват.“

Владимир Мезре, „Сътворение“

„Сега ще видиш. Но гледай с чувствата. Само чрез чувствата ще можеш да познаеш същността на сътворението на Божията мечта.“

Владимир Мезре, „Сътворение“

- Да, Владимир, мисълта на човека притежава ненадмината енергия. Много творения на тази енергия хората оценяват като възшебство, причисляват ги към чудесата, извършвани според техните представи от Висшите Сили.

Има например чудотворни икони. А защо изведнъж те са станали чудотворни? Защо е станал чудотворен този къс дървена дъска с нанесени от човешка ръка изображения? Това се случва тогава, когато човекът, рисуващ иконата, е вложил в нея достатъчно количество своя психическа енергия. След това онези, които я гледат, добавят и своята. Има такова понятие „Намолена икона“ или, с други думи, икона, в която е вложена много енергия от човешки мисли.

По-рано онези, които са рисували икони, са знаели за свойствата на великата енергия. Преди да пристъпят към работа, майсторите са гладували, очиствайки организма си от непотребното и ускорявали по този начин мисълта си. После са изпадали в състояние на самозабрава, като концентрирали енергията си върху едно - изписването на иконата. Когато тя била напълно готова, те дълго съзерцавали направеното. Ето как се получавали в някои случаи чудесата.

Понякога хората виждат необичайни явления, разни ангели. Но забележи, хората виждат винаги само тези, за които мислят. Винаги виждат образите на тези, в които вярват.

Християните например могат да видят само своите светии. Това е така, защото те виждат проектираното от своята или колективната мисъл.

Преди около хиляда и петстотин години все още е имало хора, разбиращи свойствата и силата на човешката мисъл и са оставили притчи за това. Искаш ли да ти разкажа една от тях?

- Да.

- Ще я превода от древния език на съвременен. И предметите, които по-рано са фигурирали в нея, ще заменя със съвременни, за да бъде същността й по-разбираема. Кажете ми само, какво днес най-често прави мъжът, който е женен от години за една жена? Какво прави, когато се върне къщи?

- Ами мнозина, ако не пият, сядат пред телевизора, четат вестник, гледат телевизия. Могат да изхвърлят боклука, ако жената ги помоли.

- А жените?

- Ами жените, ясно какво - в кухнята готвят вечеря, после мият съдовете.

- Ясно. Лесно ще превода притчата към съвременните условия.

Живели някога на Земята съпруг и съпруга. Жената се казвала Елена, а мъжът - Иван. Връщал

Историята на човечеството, разказана от Анастасия

ЖЕНАТА - БОГИНЯ

се мъжът от работа, сядал пред телевизора, четял вестник. Жена му Елена приготвяла вечерята. Сервирала на мъжа си вечерята и мърморела, че нищо не прави къщи и малко пари печели... Иван се дразнел от мърморенето на жена си. Но не й отговарял грубо, само си мислил: „Самата тя — мърлячка, а пък придира. Когато се женихме, съвсем друга беше - красива и нежна.“

Веднъж, когато мърморещата жена поискала Иван да изхвърли боклука, той с неохота се откъснал от телевизора и тръгнал към двора. Когато се връщал, се спрял пред вратата на къщата и мислено се обърнал към Бог:

- Боже мой, Боже мой! Несполучлив излезе животът ми. Нима цял живот ще трябва да се влача с такава мърмореща жена, че и неугледна? Това не е живот, а истинско мъчение.

И внезапно чул Иван тих глас Божи:

- Бих могъл, Иване, да ти помогна в бедата: мога да ти дам прекрасна богиня за жена, но щом съседите ти видят внезапната промяна в съдбата ти, ще се изумят. Нека постъпим тъй: жена ти аз ще променям постепенно, ще вселявам в нея на богиня дух и външността й ще променям. Но само запомни, ако с богиня искаш да живееш, животът ти достоен за богиня трябва да стане.

- Благодаря ти, Боже. Всеки мъж живота си да промени заради богиня е способен. Кажете ми само кога ще почнеш да променяш моята жена?

- Още сега аз малко ще я променя. И с всяка минута ще я променям все към по-добро.

Влязъл къщи Иван, седнал в креслото, взел вестника и пак включил телевизора. Но не му се четяло, не му се гледал филм. Няма търпение да погледне - дали пък поне мъничко не се е променила жена му?

Станал, отворил вратата към кухнята, опрял рамо на рамката и почнал внимателно да разглежда жена си. Тя стояла с гръб към него, миела съдовете след вечеря.

Елена изведнъж почувствала погледа и се обърнала към вратата. Иван гледал жена си и мислил: „Не, няма никаква промяна в жена ми“.

Като видяла необичайното внимание на мъжа си, без да разбира нищо, изведнъж оправила косите си, поруменяла и попитала:

- Защо ме гледаш така внимателно, Иване?

Мъжът не се сетил какво да каже и сам смутен внезапно произнесъл:

- Да ти помогна ли за съдовете? Не знам защо си помислих, че...

- Съдовете? Да ми помогнеш? - тихо повторила удивената жена, смъквайки мръсната престилка. - Ами аз вече ги измих.

„Наистина, направо пред очите ми се променя, - помислил Иван, - изведнъж се разхубави.“

И започнал да бърше съдовете.

На другия ден след работа Иван бързал към къщи с нетърпение. Няма търпение да види как постепенно се превръща в богиня мърморещата му жена.

„А ако изведнъж е станала богиня, а аз както преди не съм се променил? За всеки случай ще купя аз цветя, за да не се излагам пред богинята.“

Отворил входната вратата и спрял като омагьосан Иван. Пред него Елена стояла с хубава рокля, която преди година той й купил сам. Хубава прическа, в косите панделка. Той се объркал, неловко подал цветята, без да откъсва

поглед от Елена.

Тя взела цветята и тихо ахнала, цялата поруменяла и свела поглед.

„Ах, колко са прекрасни на богините ресниците! И колко са кротки по характер! Каква необичайна вътрешна красота и външност!“

Ахнал също Иван, като видял масата с приборите от сервиза, запалени две свещи, две чаши и с аромат божествен привличала го храната.

Когато седнал той на масата, жена му Елена срещу него седнала, но скочила внезапно и казала:

- Извинявай, забравих да ти включа телевизора, но ето купила съм ти новите вестници.

- Не ми е нужен телевизора, пък и вестници не ми се четат, все едно и също пише в тях - отговорил искрено Иван. - Ти по-добре ми кажи, как искаш да прекараш утрешния съботен ден.

Съвсем изумена, Елена го попитала:

- А ти?

- Случайно два билета за театър купих. Но през деня ще си съгласна може би да се разходим из магазините. Щом ще ходим на театър, трябва първо да отидем в магазин и да ти купим подходяща рокля.

Едва не се изтървал Иван да каже заветните думи: „Рокля, достойна за богиня“. Смутил се, погледнал я и ахнал пак. На масата пред него седяла

богиня. Лицето й от щастие сияло, очите й блестяли. Стаената усмивка била и малко въпросителна.

„О, Боже, колко са прекрасни наистина богините! А ако всеки ден се разхубавява тя, дали ще успея аз да съм достоен за богиня?“ - мислил Иван и изведнъж пронизала го мисъл като мълния: „Трябва да успея! Докато все още е богинята до мен. Трябва да поискам и да моля дете да ми роди. Дете от мен и от най-прекрасната богиня.“

- Какво се замисли, Иване, вълнение ли виждам на лицето ти? - Елена питала мъжа си.

А развълнуван той седял, не знаел как да й каже съкровено. Шегата ли е да молиш една богиня за дете?! Бог такъв подарък не му бил обещал. Не знаел как да каже за желанието си Иван, изправил се и мачкайки края на покривката, промълвил:

- Не знам... Ще може ли... Аз... искам да кажа... Отдавна... Да, от теб дете аз искам, богиньо прекрасна.

Тя, Елена, се приближила към мъжа си Иван. От пълните с любов очи сълза щастлива се плъзнала по алените бузи. Ръка на рамото на Иван положила и сгръла го с дъха си горещ.

„Ах, каква нощ! И какво утро! Какъв ден! Прекрасен е животът с богиня!“ - мислил Иван, като обличал за разходка втория си внук.

- Какво разбра от тази притча, Владимир?

- Всичко разбрах. Не Бог е помогнал на Иван. На него само му се е причудил Божия глас. Иван е направил с мисълта си своята жена богиня.

- Разбира се, вярно е. С мисълта си своето щастие е сътворил Иван. Направил своята жена богиня и изменил се сам. Но Бог помогнал на Иван.

- Кога?

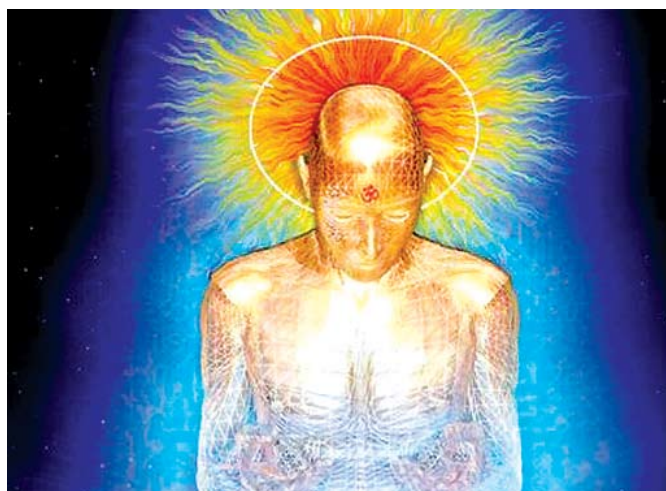
- Още тогава, когато всичко всекиму Бог е отдал, когато е замислял сътворението на човека. И на първия от сътворените е пояснил. Спомни си ти от „Сътворението“ думите на Бог: „Мой сине, ти си безконечен, ти си вечен. В тебе са твоите творещи мечти.“

Тези думи, Владимир, са верни и до днес. Мечти творещи има всеки човек. Въпросът е в това - към какво насочени са те? И колко е силна мисълта и нейната енергия в живеещите на земята днес Негови синове и дъщери?

Владимир МЕЗРЕ
„Енергията на живота“
Превод М. Дончева

„Ненасилието, приятелството и сътрудничеството трябва да бъдат разпознати като новата норма, като отличителните черти на днешния истински герой. Нещо повече, чувството на гордост във връзка с тези качества трябва да се засилва и да заеме мястото на чувството на гордост от насилието и агресията.“

Шри Шри Рави Шанкар

„Само сърцето може да говори и да чува това, което е истинско.“

Шри Шри Рави Шанкар

„Светът е пълен с разни неща и наистина има нужда някой да ги потърси и намери.“

Именно това правят нещотърсачите.“

Из "Пипи Дългото чорапче"

Бъдете нещотърсачи! Така ще откриете наличието на съвършенство във всичко, което животът ни предлага в ежедневието

Ние отваряме вратата за възможността за състрадание. Древните го казват много ясно: как можем да изпитваме състрадание, ако съдим себе си или съдим друг, ако се страхуваме от нашия свят? Чувстваме ли се изоставени в този свят? Чувстваме ли, че не сме достатъчно добри? Как можем да изпитваме състрадание към някого, ако се чувстваме лоши или изоставени? Затова

чрез взаимоотношенията в своя живот ние имаме възможност да демонстрираме майсторство

или това, което някой би нарекъл изцеление на тези негативни чувства и възгледи. Правейки това, отваряме вратата на състраданието към самите себе си.

Можем да изберем по-висшата опция –

да се придвижим отвъд правенето, да се превърнем в нещата, които избираме да имаме в своя живот.

Ако сме избрали да имаме мир в нашия свят, трябва самите ние да станем този мир. Трябва да намерим този мир в нашите мисли, в нашите тела и в нашите чувства. Трябва да се превърнем в нещото, което изберем да имаме в своя живот. Ако можем да повярваме, че има само един Източник на всичко, което може някога да се случи и разгръне в нашия живот, включително всичко най-светло от светлината и най-мрачно от мрака; ако можем да признаем, че има само една сила, а не две ясно отделени сили и че това има биологичен еквивалент в нашите тела, то постигането на споразумение с възможността ще създаде биологичен еквивалент на единството, което започва да се разгръща вътре в нас.

Изразяването на това кои сме, говоренето на истината ни, изразяването на уникалността ни - това е Революцията.

А не оръжия и бомби и отговаряне на насилието с насилие и на гнева с гняв. Какъв е смисълът? Получавате в света два пъти повече насилие и гняв. Начинът да се излезе от това положение, е финалната революция – да бъдем каквито сме, а не това, което някой друг ни казва, че трябва да бъдем.

Когато чуят това, някои хора са много разочаровани и казват: „Ама само това ли?“ Ами постигнете това и всички Буди ще ви се поклонят! Ако всеки

„На теб и на моята мечта хората ще помогнат със своите малки, почти неуправляеми лъчи. Но те ще бъдат много и вие заедно ще въплътите мечтата в материалната реалност. Ще пренесете себе си и другите през отрязката време на тъмните сили.“

Владимир Мезре, „Анастасия“ II книга

За състоянието на планетата и какво можем да направим

Революцията

се опита да го направи, тази планета коренно ще се промени. А заедно с нея и космосът отново ще бъде по-хармоничен. Защото с абсурдното си поведение ние пречим не само на себе си и на Майката Земя, а и на Вселенския Баланс. Ще си спомним, че сме част от Цялото и наранявайки нещо извън нас, нараняваме и себе си. В диалектиката и в холографската теория съществува закон:

ако Цялото притежава някакво качество, то всичките му съставни части притежават същото качество. И обратно, ако част от Цялото притежава някакво качество, то и цялото Цяло неизбежно притежава същото качество

Знаейки това, си спомнете, че ние сме част от Бога – всеки носи своята Божествена искра. След това си спомнете какво беше Бог. Тогава ще си спомните какво трябва да преоткриете в себе си.

Навлизаме в един период на фантастична промяна, която постоянно се ускорява. И имаме две предизвикателства едно след друго. Първото е

да си отворим съзнанието, да започнем да поемаме отговорност и да премахнем контрола и потискането на информация,

и тогава познанието кои сме ние в действителност ще залее обществената арена. Шом веднъж хората започнат да имат достъп до тази информация и осъзнаят кои са в действителност, тогава може да се придвижим към втория етап, който е

невероятна промяна в съзнанието, която ще се случи и вече се случва с много хора.

Тя може да стане с всеки, ако се отвори за познанието за това, което се случва. За да стане това, трябва да се премахне целият контрол и потисничество. После можем да се концентрираме, без да ни се пречи, върху духовната трансформация, която се разгръща до декември 2012 година, а и след това. Това, което си представяме, че сме, е това, което създаваме физически. Така че, ако ни манипулират да си се представяме като обикновени, тогава ще създаваме обикновен живот. Когато се осъзнаем, че всички сме необикновени, ще живеем необикновен живот, ще се сложи край на тази манипулация. Ние сме като капки вода в един океан на Съзнание. До известна степен сме индивидуални, също както капките вода. Може да подържите една в ръцете си, но тези капки заедно образуват океана. Без тях няма океан. Същото е и с безкрайното Съзнание, Енергия, което наричаме Сътворение, Бог и др. Ние не сме част от Безкрайността. Ние сме самата Безкрайност. Ако се отворим и отново се свържем с нея. И тук отново се връщаме към капсулирането -

повечето хора са манипулирани чрез чувство за ограниченост и страх да се изключат от тази Безкрайност.

Мъдростта, любовта, разбирането са достъпни по всяко време, защото това сме ние самите. Където и да седите в Безкрайността, вие сте в центъра ѝ. Следователно, аз съм всичко съществуващо. Вие също. Колкото повече осъзнавате това, толкова повече се отваряте към безкрайната ви същност. Животът ви, както и вашата представа за самите вас и за всичко, се трансформира. Тази трансформация се постига главно чрез Разумното Сърце. А Разумното Сърце се гради с разбирането за Светия Момент.

Всеки момент е свят. Точно този момент също е свят. Но ние се размотаваме, сякаш той не е свят. Ние се размотаваме, сякаш има определени све-

ти моменти и други моменти, които не са свети. Въпреки това точно този момент е свят. И животът може да ни позволи да видим това. Можем да го запечатаме в съзнанието си, така че да го видим: „А-а-а, този момент - Свят! Свят, свят, свят!“ – момент след момент. Но кой може да живее по този начин? Толкова много хора си мислят, че щом „после“ е „осигурено“ в неговото случване, „сега“-то не е толкова важно... Ние обаче имаме единствено своето „СЕГА“. Още св. Августин го е открил, а и колко преди него? Нека го направим сега,

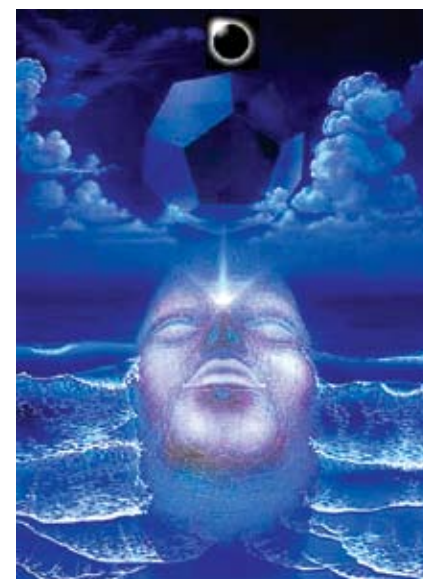
нека имаме свят момент.

Затворете очи или ги дръжте отворени; легнете или се разходете – както се чувствате добре. Осъзнайте уникалността на мига. Този миг НИКОГА няма да се повтори по същия начин, при същите обстоятелства. Той е уникален. Свят е. И всеки един момент е такъв. За съжаление, ние още не умеем да оценяваме свещеното в ежедневието. За един дзен-будист съвършеният ден е този, в който просто нищо не се е случило. И когато започнем да ценим това, ще сме с една крачка по-близо до Разумното Сърце.

Постигнеш ли Разумното Сърце, разбираш на реално ниво, че въпреки че има над шест милиарда хора по света, това, което правиш, е от значение.

Накратко, мисля, че посланието тук е, че никога не трябва просто да се отписваме и да виждаме себе си само като продукт на различни влияния, колкото и да са силни те... Винаги е наше решението кои сме ние. Защото Божествената Искра свети в нас по-силно от която и да е адска машина или идея.

Трябва да повдигнем собствената си енергийна честота. Можете да пробвате, ако чувствате, че е

правилно и искате. Постава се ръката отдолу върху Муладхара чакра и след това другата върху сърдечното начало по средата на гърдите. Съединяват се двата края с проводника на мисълта и осъзнаването. Енергията протича. След това се опитва второ: връзката между Муладхара и Аджна, също и между

Муладхара и Сахасрара чакра. По тръбата трябва да протича енергия. Когато има ток по нея, тогава и честотите се повдигат. Ниските честоти и високите честоти са функции на течението на енергията. Когато налягането е голямо, тогава и струята е силна, натискът отдолу-нагоре поражда течението по тръбата. Енергийният поток се издига нагоре и честотата също се повдига. Разликата в честотите – долу и горе – също играе немалка роля. Когато разликата в нивата – енергийното горно и долно – е голяма, тогава и потокът е мощен и силен, за нагоре.

Разширено съзнание, високи честоти, осъзнаване, ясно съзнание, висока способност за концентрация. Висок интензитет. Ако критичната маса бъде постигната дори само след тази елементарна практика, честотният контрол ще спре и карантината, наложена на Земята след бунта на Луцифер, ще бъде вдигната.

- Мойсей, Христос, Мохамед, Рама, Буга, кои са те, как се отнасяш ти към тях?

- Ти на големите ми братя имената назова, Владимире... Велик егрегор имат моите братя, за милион години подхранвали са го мнозина хора, като при това прекланящият се е намалявал своята сила... Никои да разгадае тайната им не могъл, докато не настъпило днешното време. Братята ми взели са решение:

натрупаното да съберат в единство и на живеещите на земята хора днес Енергията своя да раздадат. И идва ново хилядолетие, в него ще населят Богове Земята, това са тези хора, чиято осъзнатост ще им позволи Енергията да приемат.

„Анастасия“, книга 5
Владимир МЕРМЕ

Четвърти международен конкурс за детска рисунка СЛЪНЧЕВИТЕ РУНИ В БЪЛГАРСКИТЕ НОСИИ И ТЪКАНИ

Силистра 13 март 2009

Йонка ГОСПОДИНОВА
координатор на
конкурса

За четвърти път гр. Силистра бе домакин на един уникален конкурс за детска рисунка „Слънчевите руни в българските носии и тъкани“, която няма аналог в България.

Идеята за конкурса се роди в екипа от силистренските интелектуалци Йонка Господинова - учител и художник, Росен Чолаков - историк-етнолог и Кръстьо Младенов - театрален деец. Високата цел е да се привлече младата личност към изучаване и пресъздаване в картини и предмети на богатството на българската традиционна художествена култура, както и към разкриване на красотата и значението на културно-историческото ни наследство. До голяма степен то е в основата за изграждането и формирането на подрастващите като личности.

Задачата на конкур-

са е детето да вникне в дълбоката същност на орнамента, като знак за висока духовност и непреходност, която възпитава в естетика чувственост.

Тайната на руничес-

кия знак като стилистика, семантика и съдържание идва от зората на човешката цивилизация, когато хората са почитали Слънцето като създател на живота! Слънцето, като младия Бог, даряващ светлина и топлина, вяра в утрешния ден и любов!

Това определи и темата на конкурса. Българските носии и тъкани са носители на много красота, която българката създава с много

Худ. Преслава Скорчелиева, Силистра - 12г.

в разкриване на многообразното наследство в различните етнографски области в България.

Реализацията на изложбата е в тясна връзка с интелекта и способността на учителя и семейната среда на детето. Те са в основата на възбудането на неговия интерес, творческия инвенция и обич към българската материална и духовна култура.

Ако в първото издание на тази национална изява през есента на 2005 г. картините бяха 350, то сега са повече от 6000 рисунки и експонати.

Детската фантазия няма граници. Тя отприщва в детето неосъзнатата чувствителност за колорит, ритмика, композиция. Чрез изобразителната дейност се възбужда неговият емоционален мир, формира се характерът и се разкрива заложеният талант и дарование.

Участието на децата е зов за родолюбие и знак за вековната принадлежност на българите към Европейския дом и семейство.

Информация за конкурса (регламент, снимки на наградени рисунки) може да намерите на адрес:

www.silistra.bg
www.ianbibian.piczo.com

любов. Тя използва тези тъкани (възглавници, ковчори, тилтии, месали, покривки, пешкири, дрехи и много други) в ежедневието си като знак, орнамента, цвят и композиция. Те носят послание за щастие и радост, благоденствие и успехи.

Смисълът на конкурса създава предпоставки за дълбока полезна изследователска работа

Чиста и свята република се прави от чисти и свети хора.

В единението на светлите мисли и стремежи е силата на българите и на човечеството.

ЗАЩО 11 МАЙ

**Лилия
АЛЕКСАНДРОВА**

Как нашите възрожденци определят за празник на светите братя Кирил и Методий единнадесетия ден на месец май?

В своя статия, отпечатана в списание "Духовна култура" през 1034 г., проф. Александър Теодоров-Балан, първият ректор на Софийския университет "Св. Климент Охридски", обяснява този избор с же-

ланието да се избягнат Великите великденски пости и да се придаде "самостоятелна тържественост" на празника. Да припомним, че тогава на много места са били боядисвани яйца и самият празник е бил наричан "Втори български Великден".

Българската църква всъщност избира този ден, понеже именно на него през 330 година се обявява Цариград (Византион), като столицата на Римската империя се

премества от Рим край Босфора при царуването на император Константин и приема неговото име. Нашият празник е подбуден именно от цариградските българи.

По Грегорианския календар датата се премества на 24 май, когато празнуват ученици и студенти. За разлика от България, църковният и гражданският празник съвпадат в Чехия и Словакия (на 5 юли), заради почитта към Ян Хус.

Първоначално гюр-

гевските апостоли вземат решение въстанието през пролетта на 1876 г. да се обяви на връх 11 май. Спазва уговорката единствено Иларион Драгостинов в Сливенски революционен окръг. А поп Кирил Слепов, бягайки заедно с Бенковски в Балкана, почита празника по своему – чете Евангелието пред един зелен бук с молитва към светите братя за спасението на България.

Свв. Кирил и Методий. Икона от XIX в., Тревненска художествена школа. Източник: www.pravoslaviето.com

Идеята за **Слънчевите руни**

Росен ЧОЛАКОВ
Историк-етнолог
от РИМ

Идеята за този празник на свободната мисъл и творчество се роди отдавна! Всяка година в най-слънчевите дни нашият музей се превръща в музей на открито (тогава изкарваме носите и тъканите и ги излагаме на ултравиолетовия спек-

тър на Слънцето) и това предизвиква голям интерес от преминаващите граждани, които този начин се запознават с нашето национално богатство.

Изключителното разнообразие на тъканното изкуство ни накара да превъплатим това богатство в сегашната изложба.

Ние отправихме предизвикателството

към младите хора, във възрастта, когато те се осъзнават като личности и българи, да открият красотата на слънчевите багри, форми и орнаменти, втъкани в народната носия!

Ние сме силно обезпокоени от нарастващата апатия, културно и нравствено падение на сегашното българско общество. Решихме да отправим това послание

към младежта, защото знаем, че Българският род е оцелял в годините на тежки изпитания благодарение и само на дълбоко съхранената си традиция, вяра и култ към дедите, Слънцето и Огъня!

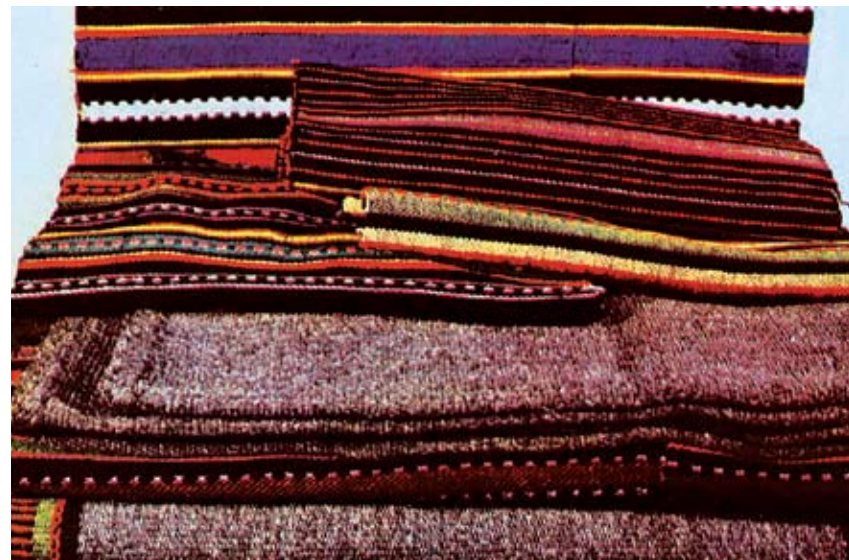
Според думите на един велик човек, мислител, хуманист, идеалист и реформатор първопричина за съществуването на едно човешко

общество е инстинктът и волята му за самосъхранение! Единствено общност от смели и решителни хора, готови на саможертва и притежаващи героическата добродетел, е предпоставка за културното и нравствено извисяване и процъфтяване на този народ!

Конкурсът придоби небивал успех! С него ние разбрахме, че в Бъ-

лгарското общество има младите хора, генериращи героически добродетели, и Вие се убедихте в това, разглеждайки тези творения. Това е победа на прогресивните и предприемчиви млади хора над бионегативния дегенератизъм!

13.03.2009г
гр. Силистра

Тъкани - народно изкуство от Силистренско

„Светът е пълен с неверни мисли и безсмислени суеверия, и никога човек, облаган от тях, не може да напредне. Затова ти не трябва да поддържаш, че известна мисъл е истинна, само защото мнозина я смятат за истинна, нито защото е минавала за такава през вековете. нито защото е била написана

в някоя от книгите, които хората смятат за свещени; ти трябва да се обърнеш към своя собствен разум и сам да прецениш дали тя е разумна.“
ДЖИДУ КРИШНАМУРТИ

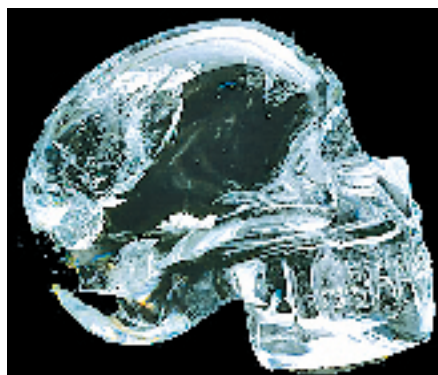

КРИСТАЛНИТЕ ЧЕРЕПИ ОТВЪД ЗАГАДКАТА

**Мариана
ПРАМАТАРОВА**

Човешкият разум трудно приема онова, което не познава. Затова и кристалните черепи години наред са обект на научни изследвания в Лондон, Париж, Вашингтон и други места по света. Свързват ги с културата на майте, но не липсват и твърдения на сериозни учени, че черепите са подарък от извънземна цивилизация, че са оцелели след потъването на Атлантида и др. подобни.

Според легендата съществуват 13 кристални черепа, които, събрани заедно, ще отключат тайните на древността. Ако обаче това не стане до 2012 г., ще се случи събитие, при което ще свърши календарът на майте.

Досега са открити повече от 13 кристални черепа – не само в Южна Америка, но и в Китай, Мадагаскар и други места по света. Те се съхраняват в музейнибирки и в частни колекции. Най-голям интерес предизвиква черепът на Ориста, изработен от къс чист планински кристал. За негов откривател се смята съвременният Индиана Джоунс – Фредерик Мичъл Хеджис. Археологът-авантюрист вървя във връзката на

маите с изгубената Атлантида и пътува много. Любопитството му го отвежда в древния град на майте Лубаантум, в джунглите на Централна Америка, където открива находката – череп с човешки размери от чист кварц отпреди 3600 години.

Според друга попу-

лярна версия кристалният череп е намерен от осиновената дъщеря на Хеджис във върха на пирамидата, където Анна се изкачила на 17-я си рожден ден. При изваждането на реликвата, която била поставена върху олтар, местните започнали да се покланят, а работниците побегнали от страх. Нов прочит на културата на

маите осветлява извър-

жертвоприношения – в този смисъл уникалният череп се свързва с об-

раза на смъртта. За какво служат кристалните черепи? Какво е тяхното значение? Анна Хеджис до края на живота си твърдяла, че черепът съхранява знания и предсказва световни катастрофи. Според нея преди земетресението в Мексико черепът се изпотил и по него избила влага. Ясновидци твърдят, че кристалният череп е компютър и когато сложиш ръка върху темето му и задаваш

ния, вероятно свързани с проклетие.

конкретни въпроси, той отговаря. Учени пък отправят предупреждения да не се гледа в очните кухини на черепа, защото констатирани неблагоприятни влия-

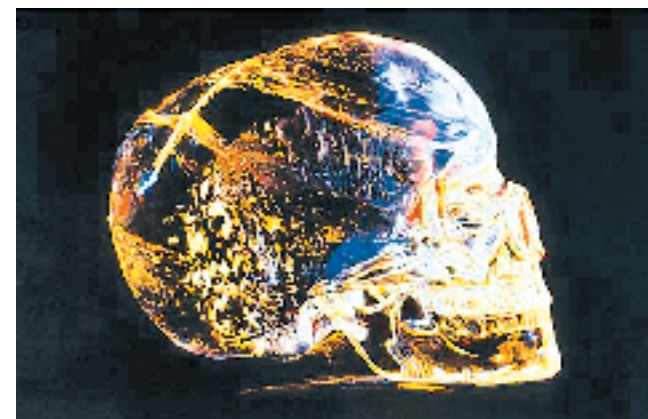
ния, вероятно свързани с проклетие.

Черепът е изследван многократно, като най-невероятна е изработката му. Изследванията под най-модерни микроскопи на черепа на Ориста доказват, че е направен майсторски, с модерни технологии, но не доказват от кого и кога. Използван е лазер, диамантен резец и модерни инструменти на напреднала култура.

Във филм на Нешънъл Джеографик учени от Британския музей, изследвали черепа с фини микроскопи, са категорични, че древните американци не са могли да направят кристалния череп, в Мадагаскар – също, така че произходът трябва да се търси другаде. Според тях черепите в Лондон и Париж са фалшиви, изработени са с модерни инструменти и нямат връзка с древността. Всъщност филмът не даде обяснение

на кристалните черепи – за археологическа измама ли става въпрос, за измислица на Анна Хеджис, или за търговия с кристални предмети, на които се приписват паранормални способности или нещо друго.

Сложността идва от това, че с модерните съвременни технологии черепът да бъде описан, както и въздействието от съприкосновението с този предмет. Иван Митев дава обширно интервю за Списание „8“, като се работи всеки бр.2/2009 г. и всеки, кой-

то се интересува от темата, може да прочете за преживяванията му.

Друго, което може да се каже за кристала, е, че трудна задача е да се определи възрастта му, тъй като през микроскопа отблъсквал изображението, а също така притежава пиезоелектрически свойства – заряд от кристала (електричество).

ден. Причината е в това, че планинският кристал не се поддава на обработка.

Известният минералотерапевт Иван Митев в книгата си „Енциклопедия на лечебните минерали“ разказва за кристалите като приемници на информация и основни регулатори на жизнените процеси на Земята, които стимулират всички живи същества и имат силно въздействие върху енергийното поле на човека.

Същият автор участва в Международно из-

Ето какво споделя в третата си книга „Тайните подземия на България“ авторът Милан А. Миланов във връзка с кристалните черепи. Той пита духовния си Учител какво представляват кристалните черепи и получава отговор, че с тях се осъществява директен контакт с Висшата информационна банка, но „тяхното време още не е дошло“.

Наистина, нека да оставим времето да разреши загадката с кристалните черепи.

„Защото националните символи залягат дълбоко в съзнанието на всеки, а от там на подсъзнателно ниво се извършват редица процеси, като породената от това мисловна енергия образува един общ поток с неумоверна мощ. Такива

СЕРИЯ ОТ СЛУЧАЙНОСТИ И ТИПОЛОГИЧНИ ПРИЛИКИ, ИНТЕРФЕРЕНТНИ ВЛИЯНИЯ, ИЛИ НЕИЗСЛЕДВАН ДОСЕГА ФЕНОМЕН НА ПАРАЛЕЛИЗЪМ? (данни от предварителните изследвания)

мисловни потоци могат да бъдат насочвани за предизвикване на резонансни психо-физични явления, засягащи не само нашата планета и човечеството, но габащи отражение и върху цялата Вселена.”
Инж. РАДИ ПАНАЙОТОВ

дадена около 1400 г. пр. Хр. в севернофиникийското пристанище Угарит чрез съответната метаморфоза на клинообразното писмо. Интересен и все още неизследван феномен представлява съвпадението, че първоначалната китайска писменост (Ягувен) и този прототип на азбучната писменост в Близкия изток са създадени приблизително по едно и също време. Дали въпреки огромните разстояния - около 1400 г. пр. Хр., не е имало някакъв контакт на цивилизацията? Или става въпрос за друго явление, за феномен на синхронното, паралелно развитие? Азбучните и логографските писмени системи в света са не

на писменост и азбуката Гранта и още няколко други азбуки. През IV в. се развива и ново направление в будизма - т. нар. Ваджаяна будизъм (тантристки будизъм, Диамантеният път) със собствена писмена традиция. Той въвежда практики за бързо постигане на просветление. Това е и времето на създаването и кодифицирането на свещените книги на новата индийска религия - хиндуизма, която всъщност представлява ново формулиране на традиционните, древни индийски вярвания. Записват се старите свещени предания - Ведите, предавани дотогава по метода на наизустяване от генерация на генерация. Кодифици-

тата включва четири части - песнопения (гатас), химни (яштс), закони (видевдат) и молитви (виспрат). През III-IV в. експанзира и манихейството - персийска гностическа дуалистична религия (наречена така по името на създателя си Мани, 216-277). Тя се разпространява в Централна Азия, Близкия изток, Европа, като нейните свещени книги също са изписани със собствена, манихейска азбука. Манихейството оказва влияние върху по-късни, средновековни еретични движения в Европа - най-вече върху богомилите и катарите.

Първите надписи със старозогдийската писменост, от която по-късно се развиват тюркските руни,

СВЕТОВНАТА РЕВОЛЮЦИЯ В ПИСМЕНОСТТА ПРЕЗ IV В. СЛ.ХР.

Акад. Д-р Росен МИЛЕВ

(Продължение от предния брой)

КИТАЙ, ЯПОНИЯ, КОРЕЯ

Първата поява на китайската писменост с типичната ѝ логографска йероглифна изразност се наблюдава около 1400 г. пр. Хр., което прави китайският - най-старият, последователно развиван до наши дни писмен език в света.

През IV в. сл. Хр., 17 столетия по-късно, писмената система в Китай преживява значителни метаморфози и ново развитие, свързани с дейността на двама значими калиграфи - баща и син. Бащата, Ван Сижи (303-361) е считан за „най-великия майстор на калиграфията на всички времена“ заради приноса си в развитието на краснописа и книжовното изкуство и е автор на първия значим теоретичен труд по калиграфията „Стратегия на писмовното изкуство на благородницата Вай“. Синът - Ван Сянжи (344-386) модернизира китайското курсивно писмо. Като цяло вследствие на тези промени през IV в. в Китай се въвежда т. нар. Киайшу, „правилното писане“. Това е основният и до днес вид изписване на китайските йероглифи. В Китай калиграфията е призната като изкуство още около 250 г. пр. Хр. и именно заради тази дълга традиция, реформите и приноса в писмовното изкуство на

Ван Сижи и Ван Сянжи са оценени толкова високо. (В Европа, в християнския свят, писмеността добива калиграфска стойност и измерение именно през IV в. сл. Хр.)

По това време в Китай за пръв път се въвежда и щампованото отпечатване на даоистки магически заклинания. „Седемте мъдреци от бамбуковата горичка“ въвеждат сред даоисткия елит т. нар. „кингтан“ - „чистите разговори“, остроумните и изтънчени философски дискусии.

През IV в. будизмът става доминираща религия в Китай, а един от прочутите индийски будистки книжовници на времето си, Кумаражира (334-413), превежда основните будистки текстове от санскрит на китайски език. Заедно с това тук наблюдаваме и своеобразна „китаизация“ на будизма, като в него навлизат елементи от даоистката традиция, създава се и типично китайският култ към Майтрея (Милефо) - Будата на светлото бъдеще, чието очакване (подобно на Второто пришествие на Христа в християнството) дава надежди на много поколения китайци. През IV в. живеят и първите значими китайски будистки учители и философи:

- Дао Ан (312-385) и Хуей Юан (334-417). От Дао Ан, създаде култа към Милефо, е въведен и фамилният знак „Ши“ за китайските будистки монаси. Започва и значимият религиозен синкретизъм

между конфуцианството, даоизма и будизма в Китай. През IV в. твори и един от най-почитаните до днес китайски поети Тао Юанмин (365-427), възпял живота на обикновения човек. През този период китайската култура достига Япония и Корея и тогава тук се раждат първите писмени традиции. В Япония се създава и първата държава - кралството Ямато, започва началният период в нейното развитие Кофун (IV-VIII в. сл. Хр.). Счита се, че тогава е живял и легендарният Дзимму, първият японски император („тенно“), почитан като „потомък“ на богинята на слънцето Аматерасу.

В Корея първите писмени паметници са исторически хроники в държавите Пекше и Когурيو. За разлика от китайската цивилизация и свързаните с нея японска, корейска и други източноазиатски писмени култури, в които се развива логографският тип писменост, в други големи цивилизации на Източното полукълбо - индийската, персийската, юдейската, протоарабската, европейската (гръко-римо-християнската), исторически се утвърждават фонетични, азбучни писмени системи. Те изместват в някои случаи по-рано съществуващия тук логографски начин на писане. Голяма част от фонетичните азбуки имат общ корен - „азбуката на азбуките“ - северносемитската азбука (или угаритската азбука). Тя е съз-

само различни по същност, но и по принцип се развиват с различна динамика. Ето обаче, че и двете ни изненадват точно 17 века по-късно, през IV в. сл. Хр. с нов, „универсален“ стадий и период в своето развитие, свързан с нови „разклонения“, с експанзии и реформи.

ИНДИЯ

В Западна и Северна Индия през IV в. (320 г.) започва периодът на управление на династията на Туптите (известен като Златните векове на индийската будистка и хиндуистка култури). Този период е свързан с бурен подем в културното развитие и особено в писмеността и литературата. Създадена е новата азбука Гупта, която всъщност е нов вариант на традиционната писменост Брахми. Писмеността на Туптите, след още няколко модернизации в по-късни епохи, ще се утвърди под името Деванагари като най-популярната и до днес в Индия. Ярки примери за разцвет на литературата тогава са първото записване на прочутия индийски епос за любовта и еротиката „Камасутра“, както и новият препис на древните индийски паметници „Махабхарата“ и „Рамаяна“. Записани са индийските басни и приказки „Панчатантра“, твори поетът Калидаса (350-430), почитан като „индийския Шекспир“. В Централна и Южна Индия по същото време се създават и други азбуки - т. нар. „кутиеч-

ра се и „Дхарма Шастра“ - книгата, описваща хиндуистката социална йерархия (кастите) и представяща тълкуванията на „свещените книги“. Но и традиционната алтернативна индийска религия - джайнизмът (известна най-вече с принципа на ненасилие, станал основен фактор в политиката на Махатма Ганди през XX век), кодифицира считаните дълго време за изгубени канони на събор в гр. Паталипутра - именно през IV в. сл. Хр.

Йога, чиято система за физическо и духовно самоусъвършенстване е толкова популярна днес в света, в този период се кодифицира за пръв път. И в части от Югоизточна Азия започва епохата на писмените култури. Първите „пещерни писмена“ (вариант на индийската азбука Гранта) в Индонезия, както и първите писмени паметници (на езика чампа) във Виетнам, също се датират от IV в. сл. Хр.

ПЕРСИЯ

През III-IV в. в Персия новата управляваща династия на Сасанидите провежда политика за събиране и кодификация на текстовете на традиционната персийска вяра - зороастризма, като тя е обявена за официална религия в империята. Съставена е новата, редактирана и разширена с тълкувания свещена книга на зороастризма - „Зенд-Авеста“, като текстът ѝ е написан с нова, авестическа азбука. Авест-

са открити в развалините на отбранителна кула близо до Дун-хуан и се датират също в IV в. сл. Хр. До монголските и арабските завоевания зогдийският език на практика е lingua franca за народите в Централна Азия.

ЮДЕЯ И БЛИЗКИЯ ИЗТОК

Четвърти век бележи съществени промени по отношение на писмените традиции на еврейския народ и култура: около 350 г. се редактира и записва в книжовна форма Талмудът - събраните еврейски устни закони и поучения на равините в неговата йерусалимска версия (Талмуд Йерушалми). Малко по-късно равинът Аши (375-427), ръководител на юдейската школа в Сура, Месопотамия, събира и редактира първия прототип на пообширната му вавилонска версия (Талмуд Бавли). Този регион тогава е част от Персийската империя и е запазил креативните си традиции от древността. Също през IV в. набатейската и протосинайската писмености в Близкия изток претърпяват съществено „модернизиране“ и се превръщат в протомодел на по-късната арабска писменост. Показателни в това отношение са надписите от Намар, близо до днешния Дамаск. Започва и първоначално езическото почитане на Кааба (храма с „Черния камък“) в Мека - по-късно станал основното място за поклонничество в исляма.

„Точно като „брагати хора“, „знаещи“, „просветени“ („ведяхари“) били известни древните българи сред старите азиатски народи.“
„Древните българи, Шумер и Вавилон“

Владимир Цонев

„Българският език е най-точният език, на който могат да се предават окултните закони и Словото на Бога, защото българският народ е най-древният народ на земята.“

Петър Дънов

СЕНЗАЦИЯ И МАЩАБНИ РОДОЛЮБИВИ ИНИЦИАТИВИ В ОБЛАСТТА НА ИСТОРИЯТА

НАХОДКАТА – “КОГАТО ФАКТИТЕ ГОВОРЯТ, И БОГОВЕТЕ МЪЛЧАТ”

Има вече много популярни и сериозни книги, че историята на човечеството е невъобразимо дълга и т.нар. праистория е изпълнена с “чудеса”, до които съвременната техническа мисъл далеч, далеч не е достигнала. Едно от тях например е преместването с колективна целенасочена мисъл на огромни каменни блокове.

Находката на този конгрес на МАБИК е, че в него значителна част от времето бе отделено не на такива проучвания, а на констатираните факти, презентирани на голям екран. Така от таблиците, приложени към труда на Майкъл Кремо и Ричард Томпсън “Тайната история на човешката цивилизация”, отпечатан у нас от издателство “Бард” през 2002 г., бе видно, че такива археологически факти са установени от преди около 600 милиона години. Тези таблици за всеки факт съдържат датировката (по геологически периоди и по милиони години, местонаходището, вида находка и извора, който е ползван, по-точно автора на находката и

годината на неговата публикация или доклад). В самия труд тези невероятни факти са научно доказани и понеже тяхното доказване отрича официалната хронология в историята, научаваме, че някои от тези изследователи са си изпатили за своята дързост да защитят една еретическа истина. В доклада си “Историята на човечеството брои стотици милиони години” се спрех подробно на труда на тези автори на “Забранената археология” и на цитирания техен труд тук, който е съкратено издание на горния. Такива факти, вече пряко или косвено свързани с историята на древните българи, бяха показани и от ред други автори, участници в конгреса. Сред тях особено изтъкване заслужава докладът на проучвателя на българския дух Васил Томов “Докосване до същността на българите”. В него той потърси връзката между познати български знаци като исторически факти, но и като спуснати на земята символи от висши духовни йерархии. Докладът му по същество бе кратко изложение на новия му труд “По следите на знака ТАНГРА – докосване до същността на БЪЛГАРИТЕ”, отпечатан тази година от ООД “ЗИМЕК-99”. В края нека си припомним народната мъдрост “Пред фактите и боговете мълчат”. Въпросът е какъв ще бъде отзвукът от тази находка на МАБИК от страна на представителите на официалната история на България. Дали показаните факти ще ги накарат да се замислят върху безкрайно дългата история на човечеството, да започнат да я преосмислят в новите си публикации или просто ще ги премълчат, както това са правили и правят официалните историци от средата на 19 век, когато започна откриването на такива факти (железни предмети и др.) в Америка и Европа.

II. Интердисциплинарен конгрес по праистория на Международната академия по българознание, иновации и култура (МАБИК), София, 22-24 април 2009 г.

МАЩАБНИТЕ РОДОЛЮБИВИ ИНИЦИАТИВИ НА МАБИК

Имам ред разминавания с виждането на историците с най-големи заслуги за създаването на МАБИК и основните му изяви - Сергей Иванов и Владимир Цонев, съответно председател и секретар на Академията. Да, имам ги и съм ги споделял с тях, но аз съм за принципа “Да не горим юргана заради бълхите”.

И така след това уточняване трябва да подчертая, че на всички български еретици в историята трябва да сме им благодарни за учредяването на МАБИК и родолюбивата проучвателска дейност на Академията.

Какво беше новото значимо в тази насока?

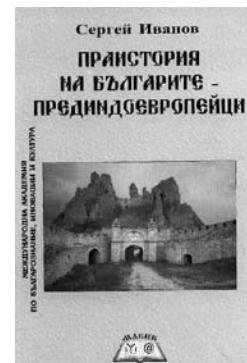
На участниците в конгреса бе раздаден новият труд на Сергей Иванов “ПРАИСТОРИЯТА НА БЪЛГАРИТЕ – ПРЕДИНДОЕВРОПЕЙЦИ”, за самоподготовка и обучение на възрастни, студенти и учачи се от горния курс на средните училища, София, МАБИК, 2009 г. 231 с. Бяхме помолени да се запознаем с него и да дадем своите препоръки след време, с оглед на неговото усъвършенстване.

Второ, и то е също така дръзновено и важно, може би след месец ще разполагаме с електронен вестник по история под формата на сайт в интернет с издатели Организацията на обединените българи и МАБИК. Една от първите му изяви ще бъде да запознае българите в страната и по света с настоящия конгрес, за което бяхме помолени да предадем на инж. Дочо Шипковенски, лично или чрез имейла му, резюметата на докладите си. Представяте ли си вестник, в който българите по света ще си общуваме по въпросите за историята!?

СЕНЗАЦИЯТА

През 1972 г. край Варна се откриват следи от непозната дотогава в световната история цивилизация с много златни предмети. Понеже в откритите гробове има много златни предмети става известна като Златната цивилизация. Тя стана световна сензация и оттогава се изучава не само от български учени. Сред тях са Христо Смоленов, Владимир Божилов и Христо Михайлов. Те са завършили нов труд върху знанията на тази цивилизация, озаглавен АРХЕОЛОГИКА и който до края на май трябва да види бял свят. Сензацията на конгреса бе именно представянето на труда от един от неговите автори - Христо Смоленов. В изложението той подчерта, че представителите на тази цивилизация, от известното досега, първи са разработили геометрията в познатото ни човешко развитие и уреди за навигация, което предполага корабоплаване отпреди 6000 години. Разбира се, определението “първи” тук означава, че за пръв път има научна обосновка от авторите за създадена геометрия и за изработка на навигационни уреди и

изображение на кораби на глинен съд, намерен в гроб на тази цивилизация, че представителите на тази цивилизация са били мореплаватели преди 6000 г. Първите в човешката история определено не, защото за 600 милиона години човечеството е достигнало до нашето ниво на знание и техники и даже веднъж, а може би и повече пъти са водени и ядрени войни. В случая и досега се знаеше, че преди около 6000 години вече е съществувало мореплаване с кораби, но това бяха сведения, обосновани единствено на намерени географски карти. Казано с други думи, отсега нататък конкретните разработки ще представляват новите сензации, а не въобще твърдения, в които четем, че за пръв път в историята на човечеството възникнала еднотипна писменост и т.н., и т.н. Именно такава конкретна сензация е посоченият труд, което ни най-малко не намалява неговата научна стойност.

ВРЪЗКАТА МЕЖДУ НЕИЗВЕСТНИ ПРЕДИСТОРИЧЕСКИ ЦИВИЛИЗАЦИИ И ИСТОРИЧЕСКИ ПОЗНАТИТЕ НИ ЦИВИЛИЗАЦИИ НА ОСНОВАТА НА ПИСМЕНОСТИТЕ

Още от началото на 70-те години на ХХ в. арх. Слави Дончев, изследовател от международен ранг, доказа чрез публикуване на писмени знаци, че е съществувала някаква ранна обща писменост на досега познатите ни писмености, обхващаща континентите Америка, Азия и Европа. Доказателството му се състоеше в това, че той показа изображения на скални знаци, които в историята на писмеността се определят като доисторически геометрични знаци, но които са и част от китайската йероглифна писменост, но се съдържат и в познатите ни фонетични писмености – гръцка, латинска и кирилска. Ето някои от тях в таблицата на Слави Дончев въз основа на таблици на видни специалисти.

ИЗВОРИ И БЕЛЕЖКИ:

1. На конгреса ние само чухме изложението за книгата от Христо Смоленов и не знам дали в нея се пише за изображението на кораби. То се съдържа на стр. 85 в труда на Борислав Димитров “Атлантида, потопът и Черно море” (София, 2001) и гласи: “Звучи невероятно, но ако разгледаме внимателно снимката (фиг. № 14) може лесно да забележим изображението на четири плавателни съда... Техният вид удивително напомня на древноегипетски кораби...”

2. Сведенията за тези карти и тяхното разгадаване се съдържат в глава от книгата на Колин и Деймън Уилсън “Неразгаданите мистерии” (София, “Бард”, 2003). Тя е озаглавена “Морските царе от 6000 г. пр.н.е.” и подзаглавието ѝ е “Картите, които противоречат на историческите книги”.

Николай КАФТАНДЖИЕВ
София, 27 април 2009 г.

Доисторически геометрически знаци по таблици на Д. Дирингер, Ф. Успенски и К. Миятев

“Природата си служи със символи и знаци. Няма престъпление или добро, което човек да е направил и за което природата да не е турила отпечатък върху неговото тяло. Тя отбелязва всички престъпления и всички добродетели.”

Петър Дънов

„Българин, в космичния смисъл на гумата, е човекът на Духа“

Петър Дънов

Димитър Боримечков - родолюбвец и разностранен творец

Роден в гр. Тараклия,
Молдова, на 1 май 1949 г.

Обичта към родното и към българския език у Димитър Боримечков се поражда благодарение на братята Мирчо и Иван Сливенски. С тях той се среща в родния си град Тараклия през 1988 година. Искрено се радва на това запознанство, което прераства в приятелство и което трае и до днес с Мирчо Сливенски. Щастлив е да чуе книжовна българска реч, да контактува с тези, едновременно толкова близки и така далечни за него хора. Още на следващата 1989 година той участва в 27 международен семинар по българистика и славистика, организиран от СУ “Св. Климент Охридски”. Д. Боримечков е впечатлен от това, че в продължение на един месец има възможност да контактува с част от интелектуалния елит на България, с хора като споменатия Мирчо Сливенски, Калина Канева, Здравка Горанова, Тончо Василев, Александър Миланов и др. Тази обстановка, в която попада, му предоставя възможност за общуване с различни и

интересни личности. Това провокира и първите му опити да пише на книжовен български език. Преди се е опитвал да пише на български, но това са били само плахи поетични опити, посветени на майка му и на родния край. Именно Тончо Василев му подава ръка, той редактира и някои негови стихове, като по този начин подпомага израстването му като поет. Той започва не само да усеща словото, но и да се учи да “рисува” с думи цели образи и картини. Впоследствие виждат бял свят неговите книги: “Вселена на откровения” - лирична проза за деца, 1997, “Синята далечина” - стихотворения, 1998. “Аз искам утре да живея пак” - размисли, дневник, стихотворения, 1999. През 2008 г. в електронен вариант в Linternat излиза поредната му книга “Границите на духа. Разгово-

ри за Бесарабия” - интервюта както с бесарабски, така и с български творци на науката, културата, изкуството.

Освен че пише стихове и публицистика, Д. Боримечков е и редактор на вестник “Български глас”. По време на възродителния процес в Молдова през 1985-86 г. като журналист той редактира и издава литературно-публицистична страница на български език в районния вестник “Свет Октябър”. Като самостоятелен вестник на български език излиза бр. 1 “Български глас” - 21

септември 1991 г., с главен редактор Илия Вълков. От бр. 2, отпечатан през 1992 г., негов редактор става Д. Боримечков, като до днес са издадени 59 броя.

Юбиларът има две важни посоки в творческата си биография: журналистическата и писателската му дейност и фотографията. Интересът му към последната се заражда още в детството - на 11-12-годишна възраст. Посещавал е различни кръжоци като авиомоделизъм, рисуване, фотография. Но от всичко най-траен се оказва интересът му към фотографията. Първите уроци е получил от Александър Георгиевич Логинов, който успява да насърчи това крехко дете и да зароди у него обич към фотоапарата. Още 13-годишен Д. Боримечков успява да измоли от баща си да му направи дървен обектив с фотоувеличител с обектив от фотоапарат “Любител”. Това се пази и до днес като семейна реликва.

Постоянството и обичта към фотографи-

ята дават положителни резултати. От 1993 г. и досега Д. Боримечков самостоятелно организира 21 фотоизложби в родното си градче Тараклия, както и в Кишинев (Молдова), Болград (Украйна), а също и в много градове на България (София, Казанлък, Велико Търново, Шумен, Варна, Тутракан, Добрич, Силистра, Асеновград). Обикаляйки тези български градове, той се стреми да покаже бита, характера, традициите и обичаите на българите от Бесарабия, а също и тяхната красота и трудолюбие. Както самият той споделя, с помощта на фотоапарата се стреми да запази скъпите черти на близките си хора и красотата на околния свят.

От 2004 г. живее постоянно в България. Тук се чувства “в благодатни води”, намира поле както за изява, така и възможност за развитие. Любопитно е, че дори на неродна земя той създава трайни и истински приятелства. Може би понеже усеща България не като чужда, а като своята близка родина Молдова. Д. Боримечков е посветил живота си на стремежа да популяризира съдбата на българите от Бесарабия.

Все пак ние, негови-

те приятели в България, усещаме, че нещо му липсва. Той е свикнал постоянно да организира, да помага на хората и така като че ли остава извън стихията си. Сега обаче Д. Боримечков търси възможност да реализира себе си като творец и да помогне на други като него - хора, които пишат, рисуват, създават музика. С цената на много усилия успява да открие клуб “Заедно” към читалище “Славянска беседа” (София), в който се събират интелектуалци от различни кръгове, за да мислят и творят за българите от чужбина.

Целият този духовен принос на Димитър Боримечков в различни области не остава незабелязан. Той е награден с почетен медал “Иван Вазов” от Държавната агенция за българите в чужбина и със сребърна значка от Общонародното сдружение “Мати Болгария” с председател д-р Петър Константинов, голям български писател, родолюбвец и радетел на българщината.

Да му е честит юбилеят и “За многоя лета!”

Мария Делибалтова
- Стоянова
(Велико Търново)
2009 г.

НОВ БЪЛГАРСКИ КАЛЕНДАР

11 МАЙ - Св. равноапостоли Кирил и Методий. Свщмчк Мокий

1840 - в село Ичме, сега Стефан Караджово, Ямболско, се ражда Стефан Караджа. Семейството на Караджата се изселва в Добруджа. В сражението в местността Канлъдере, при село Вишовград, Търновско, Караджата е тежко ранен, заловен и затворен от турците в Търново, а после в Русе, където е обесен полумъртъв на 31 юли 1868. Самодивите на Ботев и днес „летят и пеят дорде осъмнат и търсят духът на Караджата“.

1857 - в Пловдив за първи път тържествено се чества празникът на Св. св. Кирил и Методий.

1897 - убит Алеко Константинов, роден на 1 януари 1863.

12 МАЙ - Св. Епифаний Кипърски и Св. Герман Цариградски

1870 - в писмо от Рим младият български историк Марин Дринов дава сведения за издирванията си във Ватиканската библиотека и Ватиканския архив. Спира се особено на ватиканския ръкопис на среднобългарския превод на „Манасиевата хроника“, описва го грижливо, дава вести за неговото съдържание за намиращите се в него приписки и за неговата художествена украса. На един римски художник - Доменико Баси - Дринов поръчва да направи копия от около двайсетина миниатюри, отнасящи се до българската история. Хро-

никата на византийския писател Константин Манасий е преведена през тридесетте години на четиринадесети век за българския цар Иван-Александър. Миниатюрите на Манасиевата летопис в цветно възпроизводство от ватиканския оригинал издава проф. Иван Дуйчев през 1963 г.

1876 - загива Георги Бенковски, роден в Копривщица.

13 МАЙ - Преполовение. Мчца Гликерия

1844 - роден в Габрово революционерът Цанко Дюсетабанов, обесен във Велико Търново на 15 юни 1876.

14 МАЙ - Мчци Исидор и Йоан Български

1871 - Третият църковно-народен събор - след онези през 1857 и 1861 г. - приключва работата си, тоест изработва устав за управление на Българската църква, възстановена с ферман от февруари 1870 г. под форма на Екзархия. Съборът иска позволение от Великия везир да пристъпи към избор на екзарх, но Али паша отклонява това искане под разни предлози. На 24 юли Съборът се разтурва и представителите се разотиват по епархиите.

1876 - загива Кочо Честименски, роден в с. Динката, Пазарджишко.

1957 - умира бившият Софийски митрополит и Екзарх български Стефан, свален и заточен от комунистическия режим през 1948 в с. Баня, Карловско, роден в с. Широка лъка, Смолянско, на 7 септември 1878.

15 МАЙ - Преп. Пахомий Велики

1892 - Стоян Михайловски, тогава учител в Русе, написва химн за Светите братя Кирил и Методий „Върви, народе възродени!“, печатан същата година в списание „Мисъл“ на д-р Кръстьо Кръстев. През 1901 г. Панайот Пипков създава познатата на всички музика. На 15 май 1945 г. обаче в „Отечествен фронт“ предлага един променен химн в панславянски дух. По-късно комунистическото правителство фалшифицира текста на Стоян Михайловски, та сега се пее вместо „И Бог ще те благослови“ - „Напред и все напред върви!“

1864 - роден във Велес Димитър Матов, филолог и етнограф, умрял на 15 септември 1896.

16 МАЙ - Преп. Теодор Освещени

1861 - умрял Иван Денкоглу, просветен деец и филантроп, роден в с. Балша, Софийско, през 1781.

17 МАЙ - 5-а Неделя след Пасха - на Самарянка-та. Св. ап. Андроник. Мчк Николай Софийски

1555 - фанатизиран софийски мюсюлмани убиват с камъни Никола Мартинов, защото, приобещен отначало с хитрост към мохамеданството, решава непоколебимо да се върне към родната си християнска вяра. Охридската архиепископия го канонизира за български светец под името Никола Нови Софийски за разлика от Николай Мирикийски. Житие написва Матей Граматик.

1867 - четата на Филип Тотю преминава Дунава при Свищов.

1876 - Христо Ботев слиза на Козлодуйския бряг.

1913 - подписан Лондонският мирен договор между бившите съюзници на Балканите.

ЕПИГРАФСКИТЕ ЗНАЦИ НА БЕЛИНТАШ СВЕТИЛИЩЕТО НА БЕСИТЕ

Георги БЯЛКОВ

На едно място в своята „История“ Херодот ни дава интересно сведение за обичай сред масахетите, където „мъжът масахет, ако пожелае някоя жена, очаква колчан си отпред на колата на жената и я люби свободно“. Изглежда, този обичай масахетите са заимствали от траките, където пък растителната клонка на Сабазий е играела същата сакрална роля на масахетския колчан по време на известните Сабазиеви мистерии. При работата ни с глинения печат от с. Караново ние установихме, че вторият сектор е посветен на хиерогамията. А знак №9, с който е отбелязан участник в тази сцена, е увенчан с двата атрибута - растителната вейка, означена със знак №7 (изобразена без никакви стилизации), и глинената делва до фигурата, означена със знак №8. Тук за първи път намираме аналози на двата сабазиеви атрибута, които го придружават и върху сребърната плочка от Белинташ. Върху глинения печат от с. Караново има аналог и третият сабазиев атрибут - бузестата змия, означен със знак №18 в третия сектор. Този атрибут е нов, него го срещаме за първи път и оттук той, заедно с останалите два, тръгва с божеството в по-късните епохи, за да го срещнем върху сребърната плочка от Белинташ и в късните гръцки скулптури.

Третият сектор от Карановския печат е изцяло посветен на божеството. То тук е изобразено със знак №19 - като образ на бойна брадва, и е придружен от новия атрибут - змията. В този сектор има още три знака - знак №20 зад божеството, знак №21 под него и знак №22 до него. Тълкуването на тези знаци е трудно. Но това, че те са около него и това, което знаем вече за Сабазий, можем да изградим следната хипотеза: върху третия сектор на глинения печат от с. Караново е изобразено само божеството Сабазий, увенчано от трите характерни вече за него и неговите функции атрибути - знак №20 е растителната вейка, символизираща функцията му като бог на човешкото здраве; знак №22 е глинената делва, символизираща функцията му на бог на виното, веселието и мистериозните об-

Белинташ

на слънчевата ладия върху каменната плочка от Разлог, Благоевградско, където също, както в третия сектор на печата от Караново, присъства и фигурата на бога, но тук не като образ на брадва, а като човешка фигура с характерните за това божество белези на бог-баща. Фигурата на този бог-баща присъства и върху стенописите на новооткритата гробница при с. Александрово, Свиленградско, със същите белези и с човешки образ. След всичко това за атрибутите на тракийското божество върху сребърната плочка от Белинташ и направените (аз смятам успешни и достатъчни) аналогии, налагат се няколко съществени извода, които предлагам като логично следствие от казаното по-горе:

Глинен печат, открит край с. Караново, Южна България

Първо, траките са онези, които започват първи да прилагат за своите богове човешкия образ, изтръгващ се от чисто природното човешко налично битие, каквото е продължаването на рода - на човешкия род. Второ, запазените исторически паметници недвусмислено говорят, че този процес започва тук, сред траките, най-рано - края на неолита

и началото на медно-каменната епоха - нещо, което другаде го няма.

Трето, в тази най-ранна епоха, както видяхме от съдчето от с. Градешница, траките вземат символичната форма за материал на своето изобразяване човешкия образ на бога и по този начин първи откриват знака като средство за писане, като си служат не с рисунка, не с копиране на реалния образ, а само с черта и дъга, съчетани в различни абстрактни композиции.

Четвърто, от разгледаните няколко тракийски паметника, които засега са и единствени, ние се натъкваме на нещо изключително, а то е закономерното и последователното, вътрешно свързано и логично следственото историческо развитие на божеството, което установихме при проследяването на развитието и последователното придобиване в историческото време на трите атрибута - растителната вейка, глинената делва и змията, без да ги търсим от митове и приказки.

И не на последно място, пето, във всички разглеждани от нас паметници става въпрос за едно и също божество. В паметниците от Градешница, Овчарово и Караново ние установихме неговото функционално място в живота на хората, как са го означавали и неговото място в обществото, но как са го назовавали - не. Неговото име - исторически достоверно е установено върху сребърната плочка от Белинташ. Това е богът, когото траките са наричали Сабазий. И следователно, шесто, от направените по-горе аналогии това божество Сабазий е най-старото, което идва

от дълбоката древност с човешки образ - и то много по-рано и от егип-

тани, и гърци. Това е и онова бакхическо начало, поставено от траките, което идва от шестото хилядолетие пр. н. е. заедно с първите знаци на тракийската идеографическа писменост. И на последно място, седмо, траките в чест на своите божества не са строили сфинксове и пирамиди, но създадените първи писмени знаци във връзка с тези божества са най-колосалното антично творение на този народ, което днес човечеството познава, но за съжаление не им го признава.

Да се спрем и разгледаме пиктографските знаци, открити върху скалите на светилището Белинташ. Ние вече казахме, че тази писменост възниква заедно с възникването на първото тракийско божество Сабазий, като го съдържа в себе си и го придружава там, където е то. Такава писменост не отсъства и при светилището Белинташ, а и върху много скали из Родопите, на които още не е обърнато внимание, а местните хора ги знаят и ги наричат „котката“, „кантара“, „квачката“ и пр., какъвто е случаят със скалните знаци върху скалите на родопския рид над село Езерово и Драгойново, Първомайско.

Да се вгледаме в тези

знаци и да се опитаме да им направим известно тълкувание в свет-

лината на това, което установихме и знаем за знаците в разгледаните по-напред писмени паметници - Градешница, Овчарово и Караново. Ще се опитаме да направим аналогии с тях и да извлечем оная информация, която носят тези знаци от Белинташ, и с нея да се опитаме да направим тълкувание на същите, близко до тяхното съдържание.

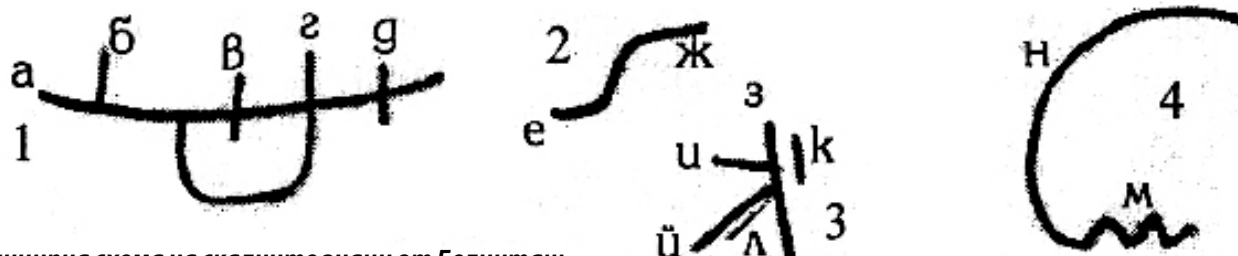

Знаците от Градешница

За улесняване и по-голяма прегледност на работата ни със знаците ние предлагаме съответна номерация на същите върху принципната схема. С арабски цифри от 1 до 4 сме означили целите йероглифи (това са композиции, съставени, както ни е известно от по-напред, от прости и сложни знаци). С малките букви от кирилската азбука от „а“ до „н“ сме означили знаците - прости и сложни, от които са съставени йероглифите (ние ще ги наричаме композиции). Да вървим сега последователно нататък. Композиция №1 е съставена от четири прости знака - „а“, „б“, „в“ и „г“ - черти, и един сложен знак, който се състои от черта и дъга - това е знак „г“.

Останалите три композиции са съставени само от прости знаци. Композиция №3 е съставена само от черти, а композиция №4 е съчетание на дъга и пет черти. Интерес представлява композиция №2, която е съставена от свързаното на две дъги и е получена S-образна форма, която тук като иконография срещаме за първи път. Това е нещо ново като продукт от усъвършенстването и разнообразяването на средството композиция за получаване на нови иконографии. Своеобразна форма представлява и знак №4. Той е съчетание между една голяма дъга „н“, свързана с пет последователно наклонени наляво и надясно, свързани горе и долу черти „м“. Долният край на първата лява е свързан с долния край на дъгата, а последната вдясно - пета черта, има свободен горен край, оформен като змийска глава.

Да се вгледаме в тези

Принципна схема на скалните знаци от Белинташ

и началото на медно-каменната епоха - нещо, което другаде го няма.

от дълбоката древност с човешки образ - и то много по-рано и от егип-

знаци и да се опитаме да им направим известно тълкувание в свет-

Мариана
ПРАМАТАРОВА

Траколожка експедиция за могили проучвания (ТЕМП) с ръководител д-р Георги Китов през периода 2000-2002 г. проучва грандиозен тракийски комплекс край Старосел. Откритията са определени като археологическо събитие №1 за годината, а според някои специалисти - и като най-значимото събитие в историята на тракийската археология.

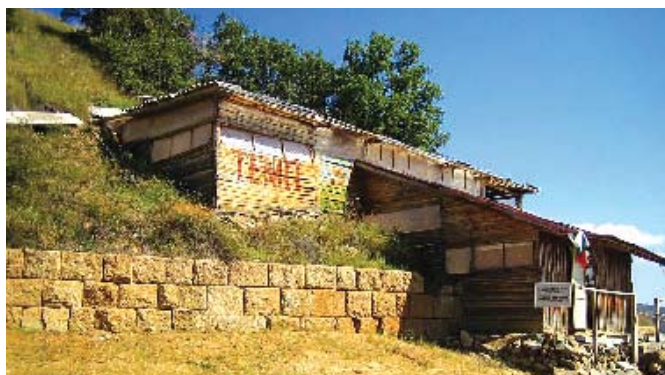
Посетих Старосел на християнския празник Цветница. Районът ми е познат, посещавала съм историческите забележителности много пъти. Тракийските могили тук буквално и реално са на всяка крачка. Останах изненадана колко много посетители имаше на могили в Старосел – предимно млади хора и семейства с деца. Очарована съм от фундаменталните открития на д-р Китов и неговия екип.

От дълбока древност тракийските могили са разграбвани и унищожавани от иманярите (това важи и за тракийския култов център Старосел), но много от тях все още не са проучени. На малка площ, на сравнително близко разстояние, в Старосел са съсредоточени 6 подмогили храма, 4 от които уникални (според Г. Китов).

Най-представителна е т. нар. Четиньова могила, която отдалеч привлича вни-

ТРАКИЙСКИ КУЛТОВ ЦЕНТЪР СТАРОСЕЛ – СВЕТИЛИЩЕ НА ДИОНИС

манието и е известна като „Храмът“. Съоръжението е изградено на възвишение и е оградено с крепиди от гранитни блокове, дълга 241 м и висока 3,5 м. Стената очертава соларния кръг - според вярванията на траките той обозначава священото пространство и територията вътре в него е за богоизбраните. Девят стъпала съединяват парадното стълбище на храма с ритуална площадка. Изследователите считат, че в древността пред храма е имало скулптури на лъвовете и каменен фронтон с пластична украса, които са били откраднати. Археолозите са намерили част от фронтоната и две лъвски лапи. От двете страни на площадката има по-малки стълбища, които вероятно са служели за церемонии около храма в древността. През коридор нагоре се стига до централната част на храма. Гледката е внушителна и може да бъде сравнена единствено с

египетските и микенските строежи. Помещението е огромно, величествено и според Китов трябва да се сложи край на примитивното тълкуване на тракийските могили, а именно, че представляват гробници. Безспорно има и такива, които са само гробници, но случаят с архитектурното съоръжение в Четиньова могила не е такъв. В подкрепа на тезата си д-р Китов прилага следните аргументи:

1. Наличието на стълбище, параден вход, коридор, пластична и цветна украса на фасадата, както и следи по улците на праговете от тежки врати, които многократно са се отваряли и затваряли, дава представа за действащ храм в древността, който вероятно по-късно е превърнат в мавзолей (на тракийски цар, висш духовник, аристократ, маг, оракул – *бележката е моя*).

2. Украсата на храма в Старосел е идентична с ук-

расата от входа на гробницата – мавзолей в Стрелча (на около 20 км разстояние).

3. Каменните врати от храма в Старосел, както и тези от Стрелча, са точно копие на вратата от златната амфора - ритон на прочутото Панагюрско златно съкровище и Китов тълкува сцената като „тракийски храм, в който предстои погребването на тракийски владетел, а двамата жреци – възрастен и млад, извършват гадание и подготвят церемонията“. До вратата е изобразен Дионис.

4. Първото помещение в храма е правоъгълно. Второто е кръгло с диаметър 5,40 м, което го прави най-голямото в България - с 10 колони. От древността кръглата форма се свързва с космическия кръг, с модела на вселената – сравни с шатрата, със защитеното пространство от боговете, с култа към слънцето и др., а архитектурното разположение на храмовете се запазило такова до днес – правоъгълно помещение, кръгла църква с купол (*бел. автора*).

5. Храмът е с датировка V в. пр. Хр. и според откривателя д-р Китов е построен по времето на тракийския владетел Ситалк. Възможно е да е станал впоследствие и негова гробница, но много вероятно

е да е погребан и в някоя от могили наоколо. Някои автори дори твърдят, че Ситалк и одриският цар Сараток са едно и също лице (по Ставри Топалов – изследовател на тракийски монети с образа на Сараток от V в. пр. Хр.).

6. Четиньова могила е била своеобразен хероон (място, в памет на герой, където се правят религиозни церемонии). Има скално образувание и ритуални ями за жертвени животни и течности.

7. Наблизо археолозите откриват винарна с кани, чаши и цедилка – всичко

ставяват останалите могили в тракийския култов център Старосел – нека всеки да види с очите си импозантната архитектура и да почувства значението на тракийската духовност и култура. Искам да отбележа, че много могили и центрове очакват своите откриватели. С гордост мога да споделя, че тракийският център в Старосел е посещаван от президентите на България Петър Стоянов и Георги Първанов, датската кралица Маргарета II, чужди делегации и много туристи.

Поклон пред светлата

необходимо за религиозни ритуали, а в района до днес се засаждат винени лозя.

„Какво повече е нужно, за да се отъждестви районът с безуспешно търсеното вече столетие и половина светилище на Дионис?“ – възкликва д-р Китов.

Няма да разказвам на читателите какво пред-

памет на д-р Георги Китов и благодарности към неговия екип!

Литература:

1. Китов, Г. „Тракийски култов център Старосел“, изд. „Славена“, Варна

2. Проблеми и изследвания на тракийската култура, т. I, изд. „Ирита“, Казанлък, 2006 г.

133 ГОДИНИ ОТ АПРИЛСКОТО ВЪСТАНИЕ 1876 ГОДИНА

(От стр. 1)

Иван БУБАЛОВ

Улицата край реката срещу воденицата на Галиб бей се пълнеше с народ и войска. Осъдените, оковани във вериги, конвоирани от въоръжени заптии, вървяха бавно. Спряха се. Георги среща изплашените любопитни очи на децата, възбудените погледи на младежите и в него бликна още по-голяма дързост. Той неочаквано запя любимата си песен: *Не жали ме, мила майко, не плачи на мене.*

Българи юнаци, майко, оттука ще минат...

Тягост обхвана жените и те са разхълцаха. Децата заплакаха. Дражевица не се въздържа и хукна обезумяла през тълпата да прегърне чедото си. Настана смут. Милиазимът Мемед

БУНТОВЕН ВЯТЪР

Чауш нареди да я хванат, да я отмъкнат зад моста и да не я пускат от там.

Палачите снеха око-

Георги Дражев – председател на Ямболския революционен комитет (1848 – 1876 г.) Обесен в Ямбол на 29 юни 1876 г.

вите на осъдените. Настана мълчание. Всеки искаше да чуе последната им дума. Мемед Чауш пристъпи до Георги и рече му:

- Е, момко, имаш ли нещо да кажеш?

Тогава Дражев заговори високо и пламенно:

- Ей, хора! Не вярвайте на мръсните читаци, че като ни бесят, пак ще могат свободно да мажат ножовете си с българска кръв! Петстотин години вече храним проклетата сган и още ли ще търпим да ни морят като добитък?! - каза тези думи и като нахлузи сам въжето на врата си, викна отново:

- Братя, спасете България! - Ритна стола и увисна...

Беше 29 юни 1876 година - Петровден!

ОБЩИНА ШУМЕН

Дружество „Приатели на музеите“
към Регионалния исторически музей – град Шумен

организирант XVI Научна конференция
в чест на 30 години от обявяването
на Мадарския конник за паметник на ЮНЕСКО
под наслов

**БЪЛГАРИЯ – ПОЗНАНИЕ И ПАМЕТ ЗА МИНАЛОТО,
ВЗОР КЪМ БЪДНОТО**

Конференцията ще се проведе на 30. и 31. май 2009 г. в гр. Шумен, в залата на Регионалния исторически музей, бул. „Славянски“ № 17, от 09. ч. На 30.05.2009 г. е предвиден и пътуващ семинар до археологически обекти с. Мадара и участие в празненствата в чест на 30 години от обявяването на Мадарския конник за паметник на ЮНЕСКО.

Заявки за участие и ползване на мултимедийна техника, справки, информации и организационни въпроси:
- председател на дружеството д-р Атанас Атанасов - електронен адрес: aa_borovo@abv.bg – телефони: 089 6669765 и 054 86 11 47
- технически секретар Ради Панайотов – електронен адрес: panayotov1@abv.bg – телефони: 089 7906732 и 054 86-23-07.
- секретар Николина Кирилова Велева - електронен адрес: orion_nikol@abv.bg телефони: 0897 517 876

До 15.05.2009 г. заявите участие следва да представят резюмета на докладите си чрез електронната поща или на официалния адрес за кореспонденция:
9700 Шумен, бул. „Славянски“ № 17, Регионален исторически музей, дружество „Приатели на музеите“.

Председател на дружество
Приатели на музеите“ – гр. Шумен
Д-р Атанас Атанасов

Горда Стара планина,
до ней Дунаба синей,
слънце Тракия огрява,
над Пирин пламеней.

Мила Родино,
ти си земен рай,
твоята хубост, твоята прелест,
ах, те нямат край.

ОТЗВУК **Нова перспектива за мир през 21 век**

На 21.04.2009 г. в София се проведе среща с представители на Южна Корея и други страни, организирана от "Семейна федерация за световен мир и обединение България", на която бе поканен и академик Атанас Панчев. На тази конференция бяха изнесени интересни доклади по редица световни проблеми.

На първата сесия с обща тема: "Добро управление, добро лидерство", основният доклад изнесе г-н Боян Башиянов, а след него първи направи изказване проф. Атанас Стригачев. Последва кратка дискусия. Поради ограниченото време редица въпроси останаха недоизяснени.

Федерацията за световен мир има за основна задача да води борба за намаляване на конфликтите между различни народи, раси и религии, за опазване мира на планетата. Организира широка разяснителна дейност в световен мащаб, целяща да убеди хората, че всички сме едно голямо семейство и трябва да живеем в мир и сговор.

За съжаление, усилията на федерацията ще останат напразни, ако не се преодолее проблемът с настъпващия

тво и все по-малко храна ще има за хората. От друга страна, около 90% от рибните запаси на планетата сме унищожили! А "празният стомах е лош съветник".

Не се ли осигури прехраната на хората, мир не може да има!

Такава е горчивата истина.

Задава се и водна криза, недостиг на питейна вода. Ето защо мирът е в опасност, не може да бъде опазен само чрез инициативите на федерацията! Необходимо е да се спрат настъпващите глад и водна криза.

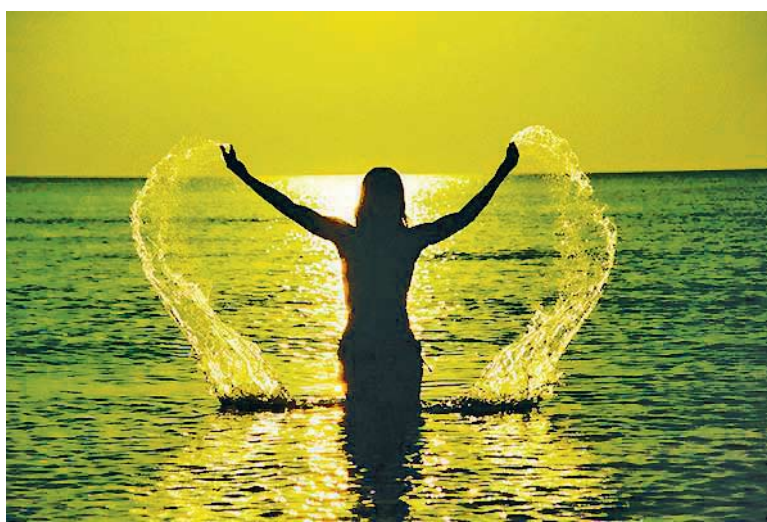
Великите сили проведоха през последните

години срещи по екологични и икономически проблеми, но не постигнаха съгласие за съгласувани усилия и действия за борба с кризите. Липсата на решение за проблема (великите сили не разполагат с решение) е основна причина за това, да се действа на принципа "орел, рак и щука", а както добре знаем, така няма сполука.

Друга глобална инициатива на федерацията е борба за намаляване броя на разводите, за запазване на семействата. Но задаващата се световна, унищожителна, екосоциоекономическа криза (ако не бъде спряна апокалипсисът), обезсмисля усилията и в тази насока...

Повдигнат беше въпросът за чувството за отговорност, което е изключително

важно нещо. Липсата му се оказва "ахилесовата пета" на човечеството.

Това се наблюдава в поведението на огромна част от хората - в семейството, на работното място, в трудовия колектив, на улицата, в заведението и т. н.

Повдигна се въпросът и за доброто управление, без да се даде точно определение какво днес това би трябвало да означава. (Това е: с него се постига такова ефективно производство, при което с най-малко усилия, за най-кратко време, при използване на най-малко суровини и енергия да се създават максимално количество блага, при постоянно намаляващо темпо на замърсяване и увреждане на околната среда.)

Мнозина са на мнение, че за постигането на това е нужно хората да имат високо съзнание, но животът показва, че

всяка страна.

Повдигна се въпросът за доброто семейство и колко е важно да го има, за да преуспява една нация. Но то днес е голяма рядкост и една от причините е, че децата и младежите нямат необходимите знания и информация какво е добро семейство и как се създава, както и колко много щастие носи на неговите членове.

Лоши оценки се дадоха за нашите политици, въпреки че те в огромното си мнозинство имат желанието да променят у нас нещата към нещо по-добро. Но при

наличието на порочни механизми на управление са безпомощни да постигнат резултати.

На втората сесия темата беше:

"Мисия на посланиците за мир и проекти

на федерацията"

Да правим другите щастливи, да работим за благото на другите и чрез тях да намерим и нашето щастие. (Ще го доживеем ли всички човеци да станат толкова благодородни?!)

Да образовваме и другите чрез личен пример.

Всеки в своето семейство да прилага тези правила.

Борба за положителна промяна на човечеството - от конфликти и войни - към световен мир.

Посланиците за мир трябва да работят най-енергично за създаване на изобилие от материални блага, поради опасността от световен

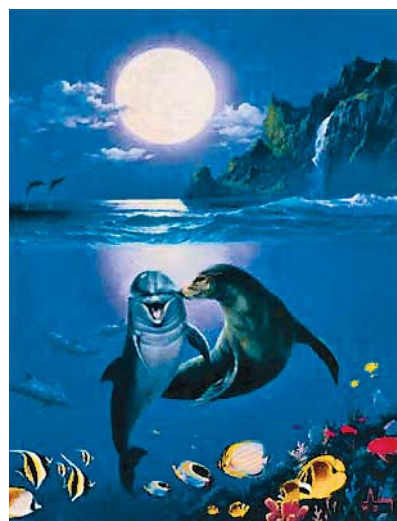
глад, и за намаляване темпото на замърсяване и увреждане на околната среда поради опасността от световна унищожителна екологична катастрофа на планетата.

Поради липса на проекти за изход от кризите и на обединителна идея в обществото цари хаос и се действа навсякъде като в баснята "Орел, рак и щука", а така, както вече споменах, няма сполука!!!

(По тази тема също има дискусия, в която и аз се включих.)

**проф.
Божидар Попов
- автор на
програмата
"НООТУНС"**

22.04.2009 г.

световен глад. (Към настоящия момент вече около един милиард души на планетата живеят в ужасна мизерия. С повишаване температурите на планетата все по-тежки загуби ще понеса селското стопанс-

„Хората мислят, че каквато храна и да употребяват, както и да мислят и чувстват, могат да бъдат здрави. Това е невъзможно. Здравето е свързано с чистите мисли и чувства, с чистата и доброкачествена храна.“

Петър Дънов

„Месоядството е една от причините за жестокостта и грубостта на хората и за неврастенията.“

Хората умират, защото има месоядство. Аз отричам месната храна, защото зная, че всички престъпления в света се дължат само на нея.“

Петър Дънов

РЕЦЕПТИТЕ НА ПЕТЪР ДИМКОВ

Здравната доктрина на Лечителя

СВЕЖДАШЕ СЕ ДО НЯКОЛКО „ЗЛАТНИ“ ПРАВИЛА:

1. Човек се ражда здрав и животът сам по себе си изразява здраве. Съдбата на човека е да изживее целия си живот в състояние на здраве, условие за най-пълноценно разкриване на неговата творческа и жизнена потенция.

2. Човек заболява като последствие от нарушаване на природния закон за причината и следствието. Това ще рече, че всяко явление е предизвикано от нещо (следствие е от някаква причина). Този закон на пръв поглед изглежда жесток към човека, но всъщност това не е така. Човек присъства по-активно и много потговорно в осъществяването на този закон, отколкото това се допуска. (Например едно най-леко заболяване (простуда) може да изглежда случайно, но то все пак е постигнато с участието на човека; той е допуснал да се простуди, като не се е съобразил с конкретната обстановка.)

3. Всяко заболяване има морално-етична страна. Не съществува случай на болест, който не може да бъде преценен морално-етично при цялата условност, която изглежда неизбежна. Тук важи правилото: колкото по-тежко е едно заболяване, толкова по-голямо е премердието на болестта, толкова по-голяма е морално-етичната отговорност на потърпевшия. Това не означава, че болестта е вид наказание и че болният е престъпник. Просто човекът е допуснал да се случи с него премердието на болестта.

4. Трето правило. Опасността да се допусне едно заболяване е основание то да бъде преодоляно. Условието човек да разбере в „какво е сгрешил“, какво трябва да предприеме, за да възстанови здравето си, е основно за лечението на заболяването. Колко важно е това, проличава от чувствата, обзеля болния от преживяванията и цялата гама от симптоми и промени у него.

5. Най-главното условие за лечение на болестта е съзнанието на болния, че той трябва и може да постигне това. Желанието да се оздравее е всъщност оздравяване. Сама по себе си никоя болест не е фатална и не може да бъде такава.

6. От това, че здравето е естествено състояние на човека, произлиза и огромната му постоянна съпротива срещу всички поводи на заболяване. Медицината все още няма точна представа за съпротивителната сила на човека срещу заболяванията (и възможностите да заболее), философски е много важно да се съобрази, че потенциалната енергия е всемогъща в борбата срещу заболяването, че човек е в състояние да организира могъща съпротива срещу всяко заболяване и да го победи.

7. Приоритетите на здравето (пред произшествията на болестите) изпъкват косвено в това, че природата се е погрижила да помогне на човека при всяко болестно премердие. Народът казва: „**За всяка болка - и билка**“, т. е. в природата като вид двойно подсиоряване съществуват безброй растения, билки, вещества, „сздадени“ от самата нея.

Те са само допълнителен момент в лечението на болестта. Деветдесет и пет процента от лечението е желанието, вярата, поривът на човека да оздравее, а 5% са билките. Съпоставени, вътрешните и външните фактори за лечение показват, че външните, на които понякога се разчита, са незначителни. Това е парадоксално, защото една народна медицина като българската, толкова богата на възможности, билки, лечебни растения и ве-

щества - „поема“ само 5% от лечението на заболяването. Но те често имат огромно значение, тъй като импулсират волята за борба с болестта, „вдъхновяват“ и въодушевяват потърпевшия и той „вкарва“ в борбата своите 95% вътрешна съпротива.

8. Самовнушителните формули имат огромно значение при лекуването на която и да е болест. Те се изразяват в „настройване“ на мисълта към благоприятно разрешение на произшествието и в крайна сметка утвърждават вярата на болния

шаващо, защото така настроява болния „на вълната на оздравяването“, че спечелва духовната му сила за борба с болестта. И успехът не закъснява.

9. То се определя от специфичните преживявания, свързани с болестта, от онези особени последствия, които тя предизвиква в поведението на човека. Някои са склонни да ги отнесат към характеристиката на страданията, към неговата пречистваща сила. Може би имат право. Болестта е страдание. Тя трябва да води до съзнанието,

може да бъде формално обяснено. Под страдание се разбира особеното, благородното, себепожертвеното съзнание за премердие, чието преодоляване трябва да се постигне с някаква жертва и готовност тя да се направи в името на доброто.

10. В „съпропорционално“ отношение към болния трябва да се поставят всички негови близки. Казано иначе, лекуването на едно заболяване (особено когато то е тежко) непременно трябва да „съюзни“ всички близки във взаимопомощ към потърпевшия.

Какви са основанията на подобна пренагласа и преустройство? Съчувствие? Роднински грижи? Може би. Но логиката на произшествието отива по-далече. Подозира се, че произшествието на един болен, постигнато го в определена обстановка и обкръжение, засяга близките му, въвлича ги в бедствието. Болестта принуждава общността, свързана с болния, да се организира и преорганизира за обща борба с болестта. Това е извънредно важно за заболяването. Лечителят му придаваше дори фатален смисъл. Той беше абсолютно убеден, че майка, която държи ръката на смъртноболното си дете, „**гони смъртта от леглото на рожбата си**“.

11. Особена съхранителна сила за човека имат навиците и действията, на които той може да придаде донякъде ритуален характер. Още по-важни и спасителни стават те, когато са налице и неопровержими доказателства за тяхната полезност. Например приготвянето на чайове от билки самостоятелно и в комбинация, на лечебни отвари и сиропи. В живота си човек задължително

трябва да си изработи подобни „упователни“ категории и да се придържа към тях. Те имат самовнушително значение. Когато става дума за билки, налице е и определен лечебен ефект, от който никой не бива да се отказва. Подобни „ориентирни“ играят важна роля в живота на човека. Това са повтарящите се жестове, постъпки, привички, предпочитания - понякога съвсем необясними, но със самото повтаряне човек затвърждава известна увереност и сигурност, че нещата и понататък ще продължават така, както са били досега, благодарение на ритуалните „знаци“, които е предпочел и в които вярва. При заболяване върху подобни „знаци“, ритуални привички и навици може да се изгради и по-ефикасно лечение.

12. Боледува се от една и съща болест, но всеки боледува по различен начин. Получава се така, че болестта се повтаря в неузнаваем вариант при всеки болен и естествено се налага необходимостта от индивидуално лечение. Парадоксът може да стигне дотам - при едно и също заболяване у двама различни болни да се приложат различни действащи лечебни компоненти и да се постигне един и същ резултат. Това косвено показва предимственото значение на „вътрешните“ оздравителни фактори пред „външните“ лечебни вещества.

ЗДРАВНАТА ДОКТРИНА НА ЛЕЧИТЕЛЯ СЕ СВЕЖДА ДО СЛЕДНИТЕ ОСНОВНИ ПРАВИЛА:

1. Човек се ражда здрав и трябва да изживее живота си здрав, следователно не бива да боледува.

2. Заболява този, който се съгласи да заболее.

3. Оздравява този, който истински желае да оздравее.

4. Няма нелечими болести.

5. Истинска е онази медицина, която винаги, при всички обстоятелства и положения внушава на болния, че ще оздравее.

6. Човек живее, докато трябва и докато желае.

в живота. Изпъква нова парадоксална особеност: самовнушението е резултатно, ако успее да мобилизира волята на болния за съпротива срещу болестта. „Церемонията“ на самовнушението изглежда неуверителна. Тя се състои в повтаряне на това, което се желае. Обикновено с нея болният шепне си доверява, че положението му се подобрява, че се чувства от ден на ден по-добре, че оздравяването е близко и неизбежно. Точно това се оказва ре-

че болният е предизвикал нещо, заслужаващо да бъде последвано от страдание. Така то се оказва не само белег на произшествието, симптом на болестта, но и условие за нейното превъзмогване. Човек не бива да се бои от страданията и винаги трябва да знае, че е в състояние да го понесе с добрите последствия, които има за живота. Под страдание тук се разбира не болката, неприятните усещания и всичко от този род, което съпътства болестта и

Аз съм Ян Бибиан. Аз съм малък като зальк,
силен като великан, силен като великан

ГРОЗНОТО ПАТЕНЦЕ

Ханс Кристиан Андерсен

Хубаво беше извън града. Беше чудно лято. Ръждата жълтееше по полетата, овесът зеленееше. Сеното бе събрано на купи по ливадите, а щъркелът се разхождаше на дългите си червени нозе и говореше по египетски - тоя език той беше научил от майка си. Край полетата и ливадите се простираха големи гори, а в тях имаше дълбоки езера. Да, чудно хубаво беше извън града!

На едно открито място, цял залян от слънчева светлина, се издигаше стар чифликчийски дом, обграден с дълбоки канали. От неговите стени до самата вода растяха репейи, и то толкова високо, че под някоя от тях децата можеха да стоят прави, без да се навеждат. Там беше също така пусто, както и в най-дълбокия горски гъсталак. Там именно лежеше в гнездото си младата патица и мътеше патенца. Тя лежеше вече толкова отдавна, че просто й бе дотегнало да чака. Освен туй в тоя пуцинак рядко й идваше някой на гости. Другите патици предпочитаха да плуват в каналите, вместо да седят под репей и да крякат с нея.

Най-сетне яйцата започнаха да се чупят едно по едно.

- Пий! Пий! - изпискваше нещо отвътре и от всяко яйце се показваше по една главичка.

- Кряк! Кряк! - каза патицата и всички патенца се събраха около нея под зелените листа и започнаха да се оглеждат на вси страни. Тяхната майка им позволяваше да гледат, колкото си искат, защото зеленият цвят действа добре на очите.

- Ах, колко голям е светът! - извикаха всички патенца. Наистина сега те се чувстваха много по-нашироко, отколкото преди в яйцата.

- Да не мислите, че това е целият свят? - рече майката. - Охо, той се простира много по-надалеч, отвъд градината, чак до бостана с дините. Ала там аз никога не съм ходила. Да, а я да видим сега всички ли сте тук - продължи тя и стана. - Не, не сте всички, най-голямото яйце е още цяло-целеничко; че кога най-сетне ще се свърши това? Още малко и аз съвсем ще изгубя търпение! - И тя легна отново в гнездото.

- Е, какво има? Как отива работата? - попита я една стара патица, която беше дошла да я навести.

- Ето на, замъчила съм се с едно яйце, просто не мога да изляза наглава с него! - каза патицата. - Още не се счупва... Ала я погледни останалите, вижда ли си някога такива милички патенца? Те всички приличат досущ на баща си, а той, проклетникът, не дойде поне веднъж да ме навести.

- Я да видя яйцето, което не ще да се излюпи - рече старата патица. - Повярвай ми, това е яйце от пуйка. И мене ме излъгаха веднъж така. Напатих се от грижи и тегла с тия малки: та те всички се плашат от водата! Просто не можах да ги примамя да влязат във водата. Кряках, вряках - нищо не помага. Я ми покажи яйцето! Да, от пуйка е. Зарежи го, по-добре научи другите деца да плуват.

- Не, ще полежа още малко - отвърна младата патица. - Толкова съм лежала, ще полежа още няколко дни.

- Както искаш! - каза старата патица и си отиде. Най-сетне се счупи и голямото яйце.

- Пип! Пип! - изпискваше патенцето и изскочи из яйцето. Ала колко голямо и грозно беше то! Патицата го погледна и каза:

- Какво голямо пате! Никак не прилича на другите! Да не би пък да е пиле? Чакай, ще разбера това! Ще ми влезе то във водата, аз сама ще го натикам вътре.

На другия ден времето беше чудно хубаво, слънцето осветяваше всички репейи. Патицата се спусна с цялото си семейство към канала. „Пляс!“ - и тя скочи във водата.

- Кряк! Кряк! - извика тя и патенцата наскачаха едно по едно след нея. Водата ги заля презглава, ала в същата минута те изскочиха отгоре и заплуваха отлично напред;

крачката им сами работеха; дори грозното сиво патенце заплува ведно с другите.

- Не, това не е пуйче - каза майката, - я колко хубаво работи с крачката си! И как право стои! Не, това е мое собствено детенце... Всъщност то дори е хубаво, ако се вгледаш в него... Кряк! Кряк! Вървете след мен, деца, аз ще ви покажа колко голям е светът, ще ви представя в

птичия двор. Само стойте по-близо до мен, за да не ви настъпи някой, пък и от котки се пазете!

И те отидоха в птичия двор. Оттам се чуваше страшен шум: две семейства се биеха заради една глава от змиорка, която в края на краищата се падна на котката.

- Гледайте, тъй е винаги по света - рече майката и почеса клюна си, защото и на нея самата й се доця глава от змиорка.

- Излезте сега напред и се поклонете хубаво хей на оная стара патица: тук тя е най-главната - от испански род, затова е и толкова дебела. Вижте, тя има на крака си червено парцалче - туй е чудно красиво и е най-голямото отличие, с което може да бъде удостоена една патица. Това значи, че стопаните не искат да я изгубят и че хората и животните трябва да я различават от другите патици. Хайде, вървете и не си свивайте пръстите; възпитаното патенце ги държи разперени, както баща си и майка си. Ето тъй - вижте! А сега наведете глави и кажете „кряк!“

Патенцата наведоха глави и казаха:

- Кряк!

Ала другите патици из двора ги поглеждаха и приказваха високо:

- Ха, само те липсваха още, сякаш без тях ние сме малко тук! А на туй отгоре и едно такова отвратително патенце - ух, не можем да го търпим!

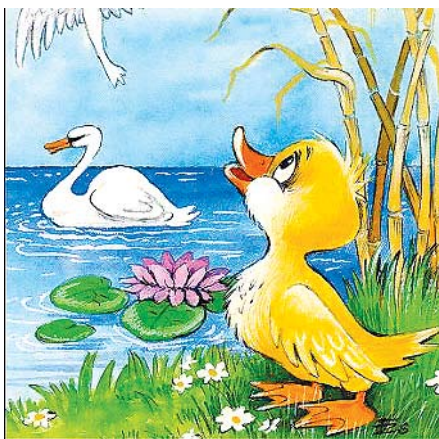
И в същия миг една патица се спусна към него и го клъвна за шията.

- Не го закачай! - рече майка му. - То никому зло не прави.

- Да, но то е много голямо и никак не прилича на другите - отвърна патицата, която го беше клъвнала, - затова трябва да го поощипем.

- Какви милички деца имате - каза старата патица с парцалчето на крака. - Само онова там е малко грозничко. Добре ще бъде, ако бихте могли да го преработите!

Туй е невъзможно, ваша милост! - каза майката. - Наистина то не е хубаво, ала има добър характер и плува също тъй добре, както другите - дори, смея да кажа, малко по-добре от тях. Аз

мисля, че след време то ще израсте както трябва и ще стане по-малко. - И тя го почеса по гърба и му оглади перцата. - При това - добави тя - то е мъжко и може да мине и без хубост. Аз мисля, че то ще бъде много силно и ще си пробие път в живота.

- Другите дечица са много милички - каза старата патица, - чувствайте се, моля, като у дома си и ако намерите някъде глава от змиорка, можете да ми я донесете.

И патенцата наистина се чувстваха като у дома си. Ала върху бедното патенце, което се беше излюпило последно и беше толкова грозно, се сипеха удари и подигравки от всички страни; биеха го и го хапеха не само патиците, но и кокошките... „Много е голямо“ говореха всички, а един пуйка, който се беше родил с шпори и поради тая причина си въобразяваше, че е цар на всички птици, се наду като кораб с изпънати платна, върхлетя право към патенцето, закурлюка и от злина почервеня като рак. Бедното патенце не знаеше какво да прави и къде да отиде; беше му много мъчно, че е тъй грозно и че целият птичи двор му се присмива.

Тъй измина първият ден, ала следният беше още по-лош за него. Всички гонеха бедното патенце. Дори сестрите му се сърдеха и постоянно го навикваха:

- Дано те котка изяде, проклетнико! А майката казваше:

- Да може да се запилее нанякъде!

Патиците го хапеха, кокошките го биеха, момичето, което носеше храна на патиците, го риташе с крак.

Най-сетне патенцето не можа да издържи и прехвъркна през стобора. Малките птички пръхнаха уплашено из храстите.

„Те бягат само защото аз съм толкова грозно“ - помисли си патенцето и затвори очи, ала все пак побягна напред и стигна до едно голямо блато, гдето живееха дивни патици. Там то прекара цялата нощ. Беше уморено и сърцето му щеше да се пръсне от мъка.

На сутринта дивите патици се извиха във въздуха и съгледаха новия си другар.

- Що за птица е това? - попитаха се.

А патенцето се обръщаше на всички страни и поздравяваше, доколкото умееше.

- Ти си много грозно! - казаха дивите патици. - Ала туй не ни влиза в работа, стига само да не ти хрумне да се ожениш за някоя от нашето семейство.

Горкото! То съвсем не мислеше за женитба. То искаше само едно: да му позволят да лежи в тръстиката и да пие блатна вода.

Тъй прекара патенцето цели два дена. Тогава дойдоха два дивни гъсока. Те се бяха излюпили наскоро и затова бяха твърде смели.

- Слушай, приятелю! - казаха те. - Ти си толкова грозен, че не можеш да ни пречиш. Искаш ли да хвъркнеш с нас и да станеш прелетна птица? Тук наблизо има друго блато, гдето живеят няколко мили, прекрасни гъски. Те всички са госпожици и умеят да казват „кряк“. Там ти можеш да си намериш щастието, макар и да си толкова грозен.

- Бум! Бум! - разнесе се в същата минута гърмеж и двата дивни гъсока паднаха мъртви в тръстиката; водата се обагри от кръвта им. - Бум! Бум! - чу се отново и цяло ято дивни гъски изхвъркнаха из тръстиката.

Гърмежите зачестиха. Имаше голям лов. Ловците бяха обградили блатото. Синкав дим пълзеше като

Господ е създал първите хора по свой образ и подобие. Следователно, те са били като него - съвършени, красиви и умни. Сега народите се различават по физическа красота и интелигентност и това е следствие от неправилен начин на живот, лоши мисли и употребяване на вредна храна от предците им. Хората постепенно разрушавали телата си и чрез гените предавали осакатеността си на своите деца.

облак между тъмните дървета и се губеше далеч зад водата. При блатото дотичаха ловджийски кучета: прас, прас! - тръстиката и храстите се навеждаха на всички страни и бедното патенце едва дишаше от страх. То изви глава, за да я скрие под крилцето си, ала в същия миг пред него изскочи едно грамадно страшно куче; езикът му беше цял изплезен, очите му светеха грозно; то протегна муцуна право към патенцето, озъби остриите си зъби и - прас! прас! - побягна назад, без да го докосне.

- Слава богу! - каза патенцето и въздъхна свободно. - Аз съм толкова грозно, че дори и кучето не иска да ме изяде.

То се сгуши и остана така през цялото време, докато сачмите свистяха из тръстиката и из въздуха ехтеше гърмеж след гърмеж.

Едва привечер всичко утихна. Ала бедното патенце все още не смееше да стане: то почака още няколко часа, сетне се огледа предпазливо наоколо и побягна с всички сили. Патенцето бягаше през полета и ливади, а наоколо беснееше такава буря, че то с мъка можеше да върви напред.

Когато нощта настъпи, патенцето стигна до една сиромашка селска колиба. Тя беше толкова стара, че сама не знаеше на коя страна да падне, затова продължаваше да си стои на мястото. Бурята беснееше с такава сила, че бедното патенце трябваше да седне, за да се задържи на земята. Времето ставаше все по-лошо и по-лошо. Най-сетне патенцето забеляза, че вратата на колибата се откати от една-та си халка и увисна настрана - така че през дупката можеше да се влезе в стаята. И то влезе в стаята.

В колибата живееше една жена с котарака си и с една кокошчица. Котарака тя наричаше „синче“; той умееше да мърка, да извира гръб и дори да изпусне искри, когато го помилваш на тъмно по космите. Кокошчицата имаше съвсем мънички, къси крачка и затова я наричаха кокошчица късокрачица. Тя носеше хубави яйца и домакинята я обичаше като свое дете.

На сутринта чуждото патенце веднага привлече вниманието на другите: котаракът замърка, а кокошчицата закудкуда.

- Какво има? - попита домакинята и се огледа наоколо: ала тя недовидяше и затова помисли, че патенцето е някаква загубена тлъста патица. - Гледай ти какво щастие! - каза тя. - Сега ще си имам пачи яйца. Само да не е паток! Чакай да видим.

И патенцето прекара три седмици на проверка; ала яйца не снесе.

Котаракът беше господар в къщата, а кокошката - господарка. Те винаги казваха: „Ние и целият свят!“ защото си въобразяваха, че са половината свят и при туй - по-добрата половина. Патенцето мислеше, че може да бъде на друго мнение, ала кокошката не можеше да търпи това.

- Можеш ли да снасяш яйца? - питаше тя.

- Не.

- Тогава имай добрината да мълчиш! А котаракът питаше:

- Можеш ли да си извиращ гръбнака като обръч, да мъркаш и да изпускаш искри?

- Не.

- Тогава не си тикай гагата, когато говорят умници като нас!

И патенцето седеше в ъгъла и беше в лошо настроение. Ала изведнъж в стаята нахлу струя чист въздух и слънчицето надникна вътре; на патенцето страшно се поиска да по-плува; то не можа да се сдържи и каза това на кокошката.

- Това пък какво е? - питаше тя. - Нямам си работа, затуй ти идват такива глупави мисли в главата. Снасяй яйца или мъркай - тогава ще поумнееш.

- Ах, колко приятно е да плувам по водата! - каза патенцето. - Каква наслада е да се гмурнеш на дъното и да чувстваш как водата се разлива над главата ти!

- Да, чудесна наслада! - каза кокошката. - Ти, както се вижда, си полудял. Я попитай котарака - най-умното същество, което съм срещала досега, - попитай го обича ли той да плува и да се гмурка във водата? За себе си не искам да говоря. Попи-

тай дори бабата. Тя ще ти каже приятно ли ѝ е да плува и да чувства как водата се разлива над главата ѝ.

- Вие не ме разбирате - рече патенцето.

- Ние ли не те разбираме? И таз хубава! Тогава, според теб, кой може да те разбере? Да не мислиш, че си по-умен от котарака или от нашата господарка? За себе си не искам да говоря!... Я не си въобразявай много, дете, и благодарни за доброто, което ти направиха тук! Нима ти не попадна в топла стая и не се намиращ между особи, от които можеш да научиш нещо? Но ти си бърборко, неприятно е да има човек работа с теб. Повярвай ми, аз ти желая само доброто. Аз ти говоря неприятни неща, ала по туй се познават истинските приятели. По-добре помъчи се да снасяш яйца или пък се научи да мъркаш и да изпускаш искри!

- Аз мисля, че най-добре ще бъде да си отида - каза патенцето.

- На добър ти час! - рече кокошката.

И патенцето си отиде. То плуваше по водата, гмуркаше се, ала всички животни го гледаха с презрение заради грозотата му.

Настъпи есен, листата в гората пожълтяха и изсъхнаха; вятърът ги подхващаше и ги въртеше из въздуха; стана студено, снежни облаци надвиснаха

тежко над земята, а върху стобора стоеше гарван и от студ грачеше:

- Гра! Гра!

Само при мисълта за всичко туй те побиваха студени тръпки. Бедното патенце се чувствуваше много зле.

Една вечер, тъкмо когато слънцето беше залязло, из гората изхвъркна цяло ято прекрасни бели птици; толкова хубави птици патенцето никога не бе виждало. Те се отличаваха с ослепителна белота и имаха дълги, стройни ши: това бяха лебеди. Птиците издадоха някакъв чуден звук и като разпериха великолепните си бели криле, отлетяха от студена страна към топлите земи отвъд морето. Те се издигнаха високо-високо и бедното грозно патенце изпитваше едно особено чувство, като ги гледаше. То се завъртя във водата като колело, изпъна високо шията си след тях и изведнъж нададе такъв висок и странен вик, че само се изплаши. Ах, то не можеше да забрави тия прекрасни, щастливи птици и когато те се скриха от очите му, то се гмурна чак до дъното, изскочи отново над водата и дълго време не можа да дойде на себе си от вълнение. То не знаеше как се казват тия птици, не знаеше и накъде отлитат те, ала изпитваше към тях такава обич, каквато не бе изпитвало към никого на света. То никак не им завидваше; пък и можеше ли дори през ум да му мине да пожелае на себе си такава хубост! Бедното грозно патенце щеше да бъде много радостно, ако поне патиците го търпяха помежду си.

А зимата беше люта, страшно люта! Патенцето трябваше постоянно да плува, за да не замръзне водата; ала всяка нощ мястото, по което то плуваше, ставаше все по-малко. Студът беше толкова голям, че дори самата ледена кора пращеше; патенцето трябваше да работи непрекъснато с крачката си, за да не се затвори съвсем дупката. Най-сетне то изгуби и последните си сили, протегна се и замръзна в леда.

Българите са умни и хубави и това се дължи на високия морал на техните деди и съзнателния им живот в хармония с природата. А как ще изглежда в бъдеще българската нация, зависи от днешните поколения.

Рано сутринта дойде един селянин. Щом съгледа патенцето, той разчупи леда с дървените си обуца и занесе нещастното същество на жена си. Там патенцето се съживи отново.

Децата искаха да си поиграт с него. Ала на патенцето се стори, че те се тъкмят да му направят нещо лошо и от страх то се хвърли право във ведрото с млякото. Млякото се разплиска

по стаята; домакинята плесна с ръце, а патенцето, съвсем забъркано, попадна в бурето с маслото, после в нощвите с брашното, а оттам изхвъркна в такъв ужасен вид, че не приличаше на себе си. Господи, каква бъркотия настана! Домакинята крещеше и гонеше патенцето с машата, децата тичаха с викове и смях след него и падаха едно връз друго. За щастие вратата беше отворена, патенцето се промъкна през съчките; натрупани в коридорчето, и се изтегна върху току-що навалелия сняг. Там то остана да лежи, съвсем отмаяло.

Би било твърде тъжно да се разправят всички патила и приключения, които бедното патенце трябваше да преживее през тая люта зима. Когато слънцето започна да топли пак земята, то лежеше в блатото между тръстиката. Чучулигите пееха, пролетта се беше върнала отново.

Изведнъж патенцето почувствува как крилето му се разперват, как зашумяват по-силно отпреди и го понасят бързо напред. Преди да се опомни, то се намери в една голяма градина, гдето ябълковите дървета бяха вече покрити с цвят, а бъзовината ухаеше и свеждаше зелените си клонови над лъкатушещите канали. Тук беше много хубаво, миришеше на пролет. И ето, изгъсталака на дърветата се показаха три великолепни бели лебеди. Те шумяха с криле и плуваха гиздаво по водата. Патенцето познаваше тия чудни птици. Обхвана го някакво странно, тъжно чувство.

„Аз ще отлетя при тях, при тия прекрасни птици. Те ще ме убият за туй, че съм толкова грозно, а пък се осмелявам да се приближа до тях. Но нека тъй да бъде! По-добре да бъда убит от тях, отколкото да понасям щипането на патиците, боя на кокошките и да търпя всякакви лишения през зимата.“

И патенцето полетя, спусна се във водата и заплува срещу великолепните лебеди. Те го забелязаха, размахаха криле и тръгнаха право към него.

- Убийте ме! - прошепна патенцето и като наведе глава към водата, зачака смъртта. Ала какво видя то в прозрачната вода? Своето собствено отражение, но не някаква тъмносива птица, безобразна и неподвижна, а бял, строен лебед.

Не е нещастие да се родиш сред патици, стига само да се излюпиш от лебедово яйце.

Сега младият лебед мислеше с радост за патилата, които беше преживял. Благодарение на тях той можеше да оцени още по-добре своето щастие и всичкото великолепие, което го окръжаваше. А големите лебеди плуваха около него и го милваха с клюновете си.

В тоя миг в градината влязоха няколко деца: те започнаха да хвърлят във водата хляб и зърна, а най-малкото от тях извика:

- Виджте, нов лебед!

- Да, дошъл е нов лебед! - ликуваха другите и като пляскаха с ръце, започнаха да скачат от радост; сетне те изтичаха при баща си и майка си, върнаха се отново с хляб и сладки, които хвърлиха във водата, и закрещяха в един глас:

- Новият е най-хубав от всички! Толкова млад и толкова хубав! И старите лебеди наведоха глави пред него.

Тогава той се засрами и скри глава под крилото си. Той сам не знаеше какво да прави; беше много щастлив, ала не можеше да се гордее, защото доброто сърце не познава гордостта. Той си мислеше как го гонеха и му се присмиваха, а сега всички го наричат най-прекрасната от всички прекрасни птици. Дори бъзовият храст свеждаше клоните си право към него, а слънцето светеше тъй топло и приятно! Тогава той размаха криле, изпъна стройната си шия и извика, замаян от радост:

- Да, такава щастие не съм сънувал, когато бях още грозно патенце!

Език прекрасен, кой те не руга
и кой те пощади от хули гадки?

НА СЛЪНЦЕТО

Даряваш ни чрез всяко зрънце,
в кристални ручей Ти пееш.
Прекланям се пред Тебе, Слънце,
живот и радост вред Ти сееш!

Ликуваш в чудните вълшебства
на изгрева и залеза в нощта.
Земята наша щедро
приветстваш,
пулсираш с ритъма на
вечността!

Ако ме откъснат
от стеблото на тревите,
от погледа на върховете,
дано да ме разпръснат
на морето в просторите,
във сърцето на ветровете!

Виолета ХРИСТОВА, София

МОЯТА БЪЛГАРИЯ

Ах, Българийо, родино моя!
Душата ми е само твоя!
И колко си ми ти красива
и все така – добра, щастлива!

Ти си ми една, Родино -
скъпа райска градино!
Във теб аз вечно ще живея,
ще живея, ще се смея!

Във теб Орфей със лира пей,
морето - черно, Дунав се синей,
полята - натежали с клас,
и с рози – аромат за нас!

В теб азбуката свята
създадоха солунските братя!
И от Карпатите до океана тих
на нея пишат стих след стих...

Земя на кукери и нестинари,
герои, славни битки, воеводи стари.
Родопска песен във Всемир се рее!
До днес Орфей на лира свири, пее!

Максим Иванов Димитров
VII А клас, СОУ "Любен Каравелов"
град Варна

ХРИ100 100ЯНОВ –
сатирик от Пазарджик

Вслушал ли се е някой досега
в мелодията на твоите звуци сладки?

Иван ВАЗОВ, „БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИК“

СЪДБА

ЛЮБОВ И СВЕТИНА! 1 АПРИЛ

Лъжи ме, боли ме.
Не казвай ми никога истина.
Шегувай се колкото искаш с мен.
Така ще прозра, че живота
е толкова искрен и истински,
дори и поднесен с лъжа,
щом ти си до мен.
Лъжи ме, люби ме, лъжи ме.
Люби ме, любимий, люби!

Равена ИВАНОВА

Всеки човек има своя пътека,
но съдбата е не винаги лека.
Отгадеш ли се на изкушения,
ще дойдат дни и на угризения.

Всеки си избира своя „идеал“,
не случайно и стига на този хал.
Мислиш, че така ти е отредено,
едва ли не от някой наредено?

Гледаш ли само чуждата паница,
за нея не ще откриеш лъжица.
То, разковничето, в тебе се таи,
ключето успееш ли да грабнеш ти.

За работата се хвани и дерзай,
и красивите неща навред узнай.
Прекрасен ще ти е животът навред,
ако търпение имаш най-напред.

Съдбата вече е в твоите ръце,
захванеш ли се с нещо от все сърце.
Повярваш ли в доброто на човека,
ти щастлив можеш да бъдеш навека.

инж. Бойка **МАНЧЕВА**,
Председател на екоklub
„Горско начало“,
с.Горско Сливово

НА АЛЕКО

“До Чикаго и назад” ходи Алеко,
не стигнали парите му за по-далеко.
Днеска разходите на мнозина
плаща “родната гърбина”
без нищо на лице да има!

Дядото беше Ганьо Балкански.
Внукът стана – Гани Презокеански.

“ТЕЗ” – навсякъде се вреждат.
“ТЕЗ” – които се навеждат.

АБСУРДИ И ПАРАДОКСИ

Не са важни портретите -
кои ще свалим, кои ще окачим,
много по-важни са заветите,
кои точно трябва да тачим.

Днес не ще да си академик,
майката му е – техник,

пълен ще си с мангизи,
ако бачкаш в сервизи.

Някога беше – имаш ли вуйчо
владика,
ще станеш ПОП! А сега стана,
нямаш ли вуйчо владика, ще чакаш
до ГРОБ!

Защо, кажете, за Бога,
още от акта за раждане
та чак до некролога –
се самоизяждаме?...

Отказва да става директор,
майстор е в частния сектор,
заплати директорски три
докарва от ремонт на коли.

Не е важно как си връзваш гащите,
много по-важно е с кого ще се –
ЗГАЦИТЕ!...

ХРИ100 100ЯНОВ –
сатирик от Пазарджик

ИНТЕЛИГЕНТНО КУЧЕ

Демонстрация пред “Бира-скара”
тузарски пес направи на пазара:
отказа да яде кебапчета
пред погледите гладни на сирачета.
Животното засрами си стопанина,
разбраха всички кой е баш-
хайванина!

ОДА ЗА САТИРИКА

Сатирикът май е “луд” човек,
а лудият - не знае той умора,
сатирикът е лице зевзек,
само хуморът е негова изгора.

Доста гафове видял и чул,
за смях направил не един и двама.
Шегата не е проста работа, фасул,
затуи подпържват неговата мама.

Сатирикът – весел философ,
кривиците хорски той оправя,
на народа гледа с любов,
и обича своята държава.

Разбра ли някой колко хубост, мощ
се крий в речта ти гъвкава, збънлива -

от руини тонове какъв разкош,
какъв размах и изразитост жива?

Иван ВАЗОВ, „БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИК“

ХИТЪР ПЕТЪР

**Доц. Кирил
ПОРОМАНСКИ
Кюстендил**

Той няма баща и майка. Родила го е народната мъдрост. Не се знае от кое село е, защото той може да се срещне във всяко селище. Няма деца, навярно затова, че колкото една мъдрост се надробява, толкова започва да прилича на глупост.

От време на време се споменава за жена, колкото да има кой да го ядосва и да му дава акъл, а той да постъпва точно обратно. Той може да спечели много пари и имот, но предпочита принудителната бедност. Той е беззащитен човек. Често е тормозен от чорбаджии и властници, но който се е захванал с него, все си е изпатил с най-страшното за малките общества - присмеха. Разобличаването, надхитрянето, способността му да излезе от всяко положение го прави особено привлекателен.

Единствено точно се знае, че Хитър Петър е имал магаре. Можел е да язди и кон, но е предпочитал дългоухия си приятел не без основание. Най-напред, магарето е най-евтиният превоз и най-непретенциозният - където и да го пуснеш, все ще намери с какво да се напасе. Включително и с прословутите магарешки тръни, към които никое животно не проявява интерес освен челата и магарето. После то е много по-бавно от коня, така че е много удобно. Ако викат някъде Хитър Петър за лошо, той ще има достатъчно време да обмисли всичко до най-дребните подробности и да скрои такава хитрост, че да се измъкне сух и невредим. Ако пък го викат за добро, за нещо много хубаво или привлекателно, той ще има достатъчно време да се овладее, да надмogne

гордостта, да усмири честолюбивото, да се измъкне от поредната клопка, която му крои богатството или властта.

Никъде няма приказка, анекдот или каквото и да е свидетелство, че Хитър Петър е избиран за кмет, пьдар, бирник или нещо подобно. В другите приказки овчарят, простият селски момък, дори Иван Глупака, като надхитри царедворците, победи кандидатите или освободи царската дъщеря, после непременно се оженва за нея. Получава най-малко и половината царство. По този случай се яде и пие три дни и три нощи.

А Хитър Петър, като спечели някакво състезание, си спечелва още по-голямата омраза на чорбаджиите и властниците, дадените му пари раздава на бедните и отново си остава беден на имот, богат на доброта и мъдрост и най-важното - свободен.

В това отношение народният гений е останал най-далече и най-близо до нашия свят. Забележете, Пепеляшка става принцеса, златното момиче Златка го позлатяват, златната рибка дава на дядото златен дворец, а Хитър Петър си остава все същият. Язди все същото магаре, носи все същите дрехи, дори като се облече празнично и отношението на непознатите сватбари се промени, тогава той храни дрехите за по-чуда на всички.

Хитър Петър е съвременен герой, и то най-демократичният. Защото неговата цел не са богатствата, властта, почестите, а нещо съвсем друго. Той регулира човешките отношения, поддържа и възстановява социалната справедливост. В този смисъл той е марксов герой, надживял нашето време, отдавна влязъл в мечтаното комунистическо общество. Нали Маркс ни учи, че комунизмът, това е възпроизводството на най-човешките, най-справедливите взаимоотношения.

В този смисъл народното прозрение е стигнало своя апогей. В сравнение с индийската Рамаяна, със сагите на Севера, с Шехерезада, Братя Грим, Андерсен и редица други народни разказвачи, българското народно творчество е най-малко

една крачка напред. Образът на Хитър Петър сияе над всички царе, кра

ле, герои и вълшебници със своята зрима простота на човек от народа, който винаги си остава сред народа. Нито една негова победа не променя социалното му и имуществено положение. Но затова пък всичко, до което той се докос

ва, се променя към по-добро, по-красиво, по-весело, по-човешко. В този смисъл той е не просто лакмусова хартия, която показва истинското състояние на социалните процеси. Не е и само един по-ценен от другите човек. Той навярно е това разумно начало в човешките отношения, което понякога така много ни липсва на всеки от нас, не толкова като

ум, опит, а като находчивостта да излезем благополучно от всяко трудно, неудобно, неприлично положение.

Хитър Петър улавя като сеизмограф социалните трусове, чудесно разбира крайностите и на излишното богатство, и на проклетата бедност, сам страда от установените несправедливи порядки. Затова той изпълнява функцията на социален регулатор, нещо като скачени съдове, които за момент успяват да изравнят крайностите и да внесат така желаната хармония в човешките отношения.

Неговата доброта е свързана със себеотрицанието, но никога не достига до религиозния аскетизъм на индуизма, християнството или която и да е друга религия, защото той не е догма, а истина. Той не е демагогия, а действие. При това най-всекидневното, най-делничното - и за това, бих казал, най-революционизиращото. Защото Хитър Петър не подготвя и не прави никаква социална революция, не пропагандира и не върши никакви

реорганизации в обществото. Той е просто един ежедневен, вездесъщ регулатор, който се намира там, където има неприемливи крайности, вопиющи несправедливости, нарушени принципи.

Зная, че не е най-точното, но ще нарека неговата дейност революционизиращо ежедневие, целесъобразно социално регулиране, упорядочаване, хармонизиране.

При това той не иска за себе си нищо излишно. Храна, каквато яде цял народ, дрехи, каквито носят всички и едно магаре за превоз, за другар, за раздумка.

Много ми харесва рисунката на Илия Бешков, Хитър Петър е седнал на пиедестала на някакъв паметник. В заграденото пространство пасе Магарето. Той се е събул, запретнал е ръкави, изпънал е бос крак напред, опънал се е назад и си мисли: "Я ми направи някой паметник, я не... ха да се разположа върху тоя, че да видя как ще изглеждам!" Какво пък? Нали има една поговорка: И на присмех господ помага.

СЕЛО АДАМОВО И

Предание от Трънско

Д-р Николай ИЛИЕВ

Като се излезе от село Костуринци и се тръгне нагоре по дере-то покрай криволичещия бърз поток, който събира водите си от околните високи планински хълмове, се стига до местността "Пуста Еловица". Наистина Еловица е пуста. Нищо не подсказва, че някога на това живописно място, осяено с голи полянки, храсталаци и ниски дър-брави е трептял пулсът на идиличен селски живот. Тук, на това място, се било загнездило село Адамово. Сега и жалки останки няма, които да напомнят за него. Останал е само тъжният спомен от онова далечно минало на безправие и робска неволя...

Ефта Радосов живеел на горния край на селото, почти в гората, между шубраците. Бил едър мъжага, здрав и жилав трънчанин. С това, което припечелвал, едвам свързвал двата края. Къщата и поятата му били под един покрив, едва се отличавали една от друга. Дървен плет от едната страна делил двора му от гората, а отдолу към улицата имало дебел дувар.

Стопанка на къщата си нямал. Жена му умряла при трудно раждане. За Ефта разправят, че миг след смъртта на жена си взел, че ѝ разпрал корема и измъкнал единствената си дъщеря Божурка. Много обичал Ефта жена си, години наред се любили, дорде се вземат. Всичко била за него тя - и радост, и утеха, и той не помислил вече да се жени и да се задомява с друга. А не че не го искали, но все разправял, че още не може да я прежали, съвестно му било, и тъй годините една по една

се навървили.

Божурка била оставена на грижите и отгледа-на от старата мумайка баба Мага, която освен за детето се грижела и за цялата къщна работа. Имали няколко декара земя, да сеят царевица и ръж, една ливада, десетина-петнадесет овце и кози и това било цялото им богатство.

Но Ефта не се оплаквал. Доволен бил от малкото, което имал. Не мърморел, не проклинал, никому не завиждал, а се надявал, че все някога ще се оправи, та и той да заживее като хората. Сегиз-тогиз продавал по някое яре или шиле, а рано на пролет и чак до есента дърва раз-

й, докато се поотърси и поотрасне, само тя си знаела. Растяла Божурка една такава болнава и слабвата. Големи патила препатила с нея горката старица, дорде я отгледа. Ама сега като че не е същата тая Божурка, слабата и болнавата, от хубава по-хубава станала, най-личната сред дружките си и да се не нарадваш, като я гледаш. Румена, засмяна като цъфнал божур, досущ майка си.

С Божурка Ефта често ходел на пазар. Вземал я да му помага и кога на дърва ходел, и по селата като обикалял. Та хубостта на Божурка не останала скрита и невидяна. Пък и като ги запе-

него, сиромаша, бил ошастливил. Ама ако знаел какъв огън над главите им се кладе, каква угроза над Божурка е надвиснала, вдън земята, дето се казва, щял да я скрие, от зли очи хорски да я опази.

Село Адамово или Одамово

Досещал се Ефта за някои работи, докато обикалял, но где у него такава предвидливост чак...

"Ех, че харна гяурка... машалла" - сучели мустак турците, цъкали с уста и попримлясквали по чаршията още щом я зърнели. На Ефта взело да му дотяга всичко

да става. Зер малка не е вече... току виж излязъл ѝ късмета..."

Но агнето отдавна било влезло в очите на вълка...

На час път от Адамово се редяли къщите на село Вукан. Поляк на селото станал отскоро заселилият се тука черкезин Тефик ефенди. Такъв лош, зъл и заядлив турчин бил, че всички му се бояли, на пътя си гледали да не го срещат. А той все между хората се навъртал. Майките с него плашели децата си, кога щуреели и бели правили. На него селяните никога не могли да му угодят, ни да се наплатят за туй, че от зарар имотите им пазел. Все имали те да дават, все той имал да взема. Тая вечер от градината на тогава уж добиче натирил, други път пък злосторници бил прогонил. И все поводи намирал за какво да ходи и пие по домовете на хората. А неговото ходене, гошавките дето му давали, се превръщали в празнични угощения, сякаш хората скъп гостенин посрещали.

Не се свенил пред нищо, за пет пари срам нямал. Безобразен чапкънин, моми, невести където и да срещнел, задирял ги, срамни закачки им подмятал. А женен бил, дом си имал, но вкъщи се не завъртал.

Вуканчани едвам го търпели, мъжете открито му се заканвали да го бият за тия му серсемлъци, ама Тефик усещал и се вардел. Където и да мръднел, все със сияхлъка си запасан ходел, а понякога и пушка през рамо носел. Щом дойде ла неделата пък, в село не се застоявал. В Таран паланка го търси. Биз бие били с онбашията, аркадаши от не знам си кога, сдушеха ли се по цели нощи моабети правили. Имали си нещо тъмно двамата от миналото. За тяхното съмнително приятелство хората с подозрение говорили и шушукали.

Тръгнел ли Тефик ефенди за града, с празни ръце не отивал, все намирал какво да занесе на онбашията, а она

пък си затварял очите пред всичките му безобразия, дето ги вършел по селата, зер нали и за двамата имало.

До гуша им дошло на селяните от този капсъзин и безсрамен изнудвач. Но щат - не щат, търпели го още, възпирали се. Нали бил човек на властта...

Един пазарен ден Тефик ефенди отрано навестил онбашията. Пил едно кафе при него набързо, излязъл от Конака, тръгнал нагоре из чаршията и като се повъртал малко, свърнал да наобиколи пазара, да види де какво има да се продава. Тук надникнал Тефик ефенди, там надзърнал и не щещ ли, попаднал до разпрегнатата волска кола на Ефта Радосов. Него го нямало, мръднал бил някъде из сергиите да търси волски подкови, а Божурка тъкмо давала един наръч сено на воловете.

Стъписал се Тефик ефенди, като я видял, сърцето му пламнало още щом я зърнал, погледа си не отмествал от нея, така закован останал.

"Чудо да е, ама втора ханъмка ще ми стане тая прелестна гяурка" - си рекъл той и приятни тръпки го полазили при тая мисъл.

Когато Ефта се върнал, заварил Тефика да гледа такъв един захлпнат към Божурка и нещо го жегнало под лъжичката. Щом дошъл Ефта, Тефик ефенди си тръгнал. Разбрал бил от кое село е Божурка и оставил, без дума да продума, Ефта с лоши помисли и съмнения. Добре познавал кой е Тефик ефенди, мръсен чапкънин и капсъзин.

Много време се изнизало оттогава. Ефта вече никъде не водел Божурка и забравил тази неприятна среща с Тефик ефенди, но не и той.

Тая млада гяурка, дето му главата завъртяла, откак я видял, час мира не му давала. Все за нея мислел Тефик ефенди и сам не виждал как да осъществи туй що си бил наумил. Планове най-различ-

карвал и продавал из селата и на пазара в Таран паланка (дн. Трън).

Под топлите майчински грижи на баба си Мага расла в безгрижие Божурка. Не сещала тя негодите на сиромашията. Гледали я като вакло агънце, пазели я като нежно цвете. Какво тегло изтеглила с нея баба

ела ония ми ти хубави и звънки трънски песни, хората врати и пенжари разтваряли, шетнята си оставяли, само да я чуят. Всички я знаели, приказки най-харни думали за нея. А на Ефта радостно му било на сърцето, че такава шерка е отгледал. Господ ако не с друго, барем с едно нещо

това, байгън му станало и взел, че се зарекъл Божурка никъде повече да не води.

"Мале, нека Божурка вече дом си стои - рекъл един ден Ефта на майка си. - Стига ѝ толкова ходене. Не ѝ трябва вече с мене по път да се трепа. Край тебе нека се навърта, къщовница да се учи

НЕГОВАТА ЗЛА ОРИСИЯ

ни кроял за тая работа и пешкин момчета под ръка имал, но каквото и да мислел и премислял все до задънени сокаци стигал. Накрая разбрал и сам се убедил, че без онбашията няма да се мине, доникъде няма да я докара.

Хубави работи били вършили някога с него двамата. Сговорчиви били, вървяло им и тая щели да я свършат. Не малък опит имали зад гърба си...

Един следобед тъкмо Ефта се захванал да поизрине на добитъка, чул че някой хлопа силно на портата му.

Оставил лопатата и тръгнал да отвори - да види кой е. Пред него на улицата стоял един гавазин, а до него уморено пръхтял конят му. Още щом Ефта открял вратата и се показал на пътя, гавазинът нетърпеливо го попитал:

- Ти ли си, бре, Ефта Радосов от Адамово?

- Аз съм... Трябвам ли? - учудено отвърнал Ефта.

- Вика те онбашията по важна работа. Утре заран навреме да идеш при него в Конака! И не се размотавай, че онбашията не е от тия, дето обичат да чакат.

Гавазинът си заминал, а Ефта останал дълго време пред портата в недоумение и размисъл. Блъскал си главата и сам не можел да си обясни защо му е потрябвал на онбашията.

На другата сутрин станал много рано, по звезди и се приготвил за път. Тъмно било кога тръгнал. По целия път Ефта не преставал да се чуди и размишлява. Тъй я въртял, инак я усуквал и сам не разбрал кога се изправил пред Конака.

- Вика ме онбашията - рекъл Ефта на заптието пред вратата. - Аз съм Ефта Радосов от Адамово. Рано заръчал онбашията да се явя при него, по важна някаква си работа. Позакъснял малко, но пак навреме идвам, зер малко път съм извървял от село до тука... Виж, кажи ми за мене... и откъде ме знае, и за какво съм му потрябвал?

Заптието, без да продава, бързо влезло в Конака, върнало се и го повело към онбашията. Ефта плахо пристъпвал, прекрачил прага на стаята му и нозете му се

подкосили при вида на човека, който бил вътре. Свят му се завил, залитнал и се подпрял на вратата да не падне. Сърцето му лудо заблъскало, гърлото му се схванало, пресъхнало, устните му се слепили, едвам можал да поздрави и целият изтръпнал, застанал в очакване. Страшно съмнение взело да го гнети още щом зърнал вътре Тефик ефенди, нещо много лошо предугаждал, че ставало и си спомнил за неотдавнашната среща на пазара с него.

В ъгъла на масата до прозореца бил седнал онбашията. Гъсти кълбета дим изпускал от чибуката си и вторачено гледал навън. До него, подпрян на един стол, Тефик ефенди му обяснявал нещо, но щом влезнал Ефта, извърнал се към него и замлъкнал. Онбашията бързо скочил от масата, добродушна усмивка се разляла по продълговатото му лице.

- Хош гелдин, Ефта - приятелски се провикнал със ставането си онбашията и разперил широко ръце, се затирил да го посрещне, сякаш стар познат идвал при него.

Подал му ръка и като го потупал леко по гърба, онбашията поканил Ефта да седне. Сетне наредил на заптието да донесат три сладки кафета и отново с угодническа усмивка се обърнал към него:

- Та ти май много си бързал, Ефто, не трябваше толкова да се мориш,

могло е и по-късно да дойдеш при мене.

- Могло е, ама тъй си наредил, онбашии... де да съм знал. Рано ми рече гавазина да съм при тебе и си рекох, че съм позакъснял. Бързах... за важна работа било, знам ли?

В това време влезнал гавазинът с един голям меден кафеник, от който нависоко се извивали ухаещи пари.

Разлял кафето в големи бели филджани, поднесъл най-напред на Ефта, след това на онбашията и на Тефик ефенди. Саята се изпълнила с приятен сладникав аромат на чисто кафе.

- Слушай какво, Ефта, - подхванал пак издалеко онбашията, сръбнал звучно гореща глътка от кафето и продължил-сигурно не знаеш за какво те викам, а може би вече и се досещаш. Но знай едно, че само за доб-

ро ще бъде. Тъй Аллах е повелил. Онбашията, знаеш, зло никому токутъй не прави, пък и ти, знам аз, разбран човек си, блага душа носиш. Та виж, Ефта, сръбни де, тъй и не опита от кафето - прекъснал думите си онбашията, - повиках те за твоята щерка Божурка да си поприказваме. Направо да ти го кажа, затуй ми беше и хабера до тебе да дойдеш. Не е за нещо друго. Хубава ти е момата, Ефта... и белким късметът ѝ излезе, холан зер може да ѝ е излязъл!

Ефта Радосов стоял като попарен. Гръм да беше ударил в краката му няма да се стресне, колкото от последните думи на онбашията. Не могъл да осъзнае истина ли е това, което му приказва онбашията. Не вярвал на ушите си това, което чувал. И така се притеснил, че не знаел що да чини. Студена пот го обливала, триел с лакти потното си лице, въртял се неспокойно на стола, сякаш бил седнал на тръни с големи остри шипове. А Тефика седял до прозореца с изпъната шия и сякаш безучастен слухтал и дума не изтървал.

- Та, познаваш, Ефто, ти поляка, нашия Тефик ефенди от Вукан. Ето го и него тука, а той от сабале рано те чека. Харен мъж е Тефик ефенди... вярно служи на падишаха. Аллах нека все с добро да го дарува! Заслужава и той да има за жена мома като твоята Божурка... белким и тя да е. На тебе, Ефто, чест ти прави Тефик ефенди, дето Божурка и то с добро втора ханъмка в двора си иска да напра-

ви, пък и кесия злато на сиромашията ти отгоре ще даде...

При тия думи на онбашията Ефта Радосов не издържал, скочил като ужилен и с треперещ глас от вълнение право в очите му рекъл:

- Виж какво, онбашии, всичките тия работи дето ми ги казваш, са харни и чест правят, но не на мене, сиромаша, а на човек от вашата вяра. Сто пъти съм съгласен да умра, на огън да ме дерат и пекаят, отколкото такава участ да преживея... Пък и Божурка е още малка... Дете е, онбашии, не посягай на рожбата ми, пожали ме, единствена ми е, нека с добро те поменувам. Не ме погубвай! Чедото ми не затривай!

- Слушай, Ефто, - озъбил се ядовито насреща му онбашията и грубо го прекъснал - не те викам тука да ми хленчиш и да ти се моля. Я го гледай, ти! С добро го мъчиш, а той иска главата му да скълцаш. Знаеш, че каквото съм намислил и каквото река, това ще стане, ама белким рекох най-напред с добро, но комай главата ти е коравна на тебе, опърничав си. Хайде, не се опиняй... и до ден-два му я води на Тефик ефенди! Иначе знаеш какво те чака...

Как се измъкнал Ефта от Конака и се добрал до село, хич и не разбрал. Главата така го стягала, че като че ли щяла да се пръсне, сякаш железни обръчи я притягали. Не можел вече ни да мисли, ни разумно да хортува, въртял се насам-натам като побъркан. Седнал на големия камък до портата, хванал главата си с две ръце, дълго

стоял унил и безпомощен. На домашните си, откак си дошъл, дума не продумал, а те слисани горките го гледали как се мотае из двора, чудели се какво му е станало и какво да правят. Страх ги обземал, че не смеели и да го попитат. По едно време Ефта се поокопитил, станал от камъка и бързо се спуснал по улицата надолу, право при дядо Йоца отишъл съвет да му иска. Всичко му разправил както си било - открай до край. Дядо Йоца го изслушал, без да го прекъсва и кога Ефта му изказал цялата си болка, му рекъл:

- Други изход за тебе, Ефто, няма. Един е само пътят да спасиш себе си и чедото си. И знай, че времето ти е броено. Впрягай бързо колата, товари каквото можеш и се махай, къде очи ти видят, никой да не те знае, сал тука да не си. Пък после има време да доизкусуриш едно-друго.

Тежко въздъхнал Ефта, оклюмал глава и си тръгнал. Разправил всичко на майка си, на Божурка и за решението си да бяга от селото. Прав бил дядо Йоца, хубав съвет му дал, нямало друг избор, ама лесно ли му било да го стори? Сърцето му се късало, като си помислил, че с туй, що бе събирал и градил цял живот и то с каква мъка и колко пот, трябвало сега да се раздели завинаги, на пустош да го остави. Разбрали колко са безпомощни, през сълзи се захванали бързо да пригласят туй-онуй и багажа да си събират. Едно ли било да го вземеш или подминеш, дом, събиран и подреждан толкова години... Нещо скътал и при комшиите, кога потрябвало, помагали му и те. Бързал да се оправи и утре вечер решил в селото да не замръква... Някакви роднини имал къде Моравско и там щял да ходи.

Но за зла участ нещата се развили толкова бързо, неочаквано, че изпреварили намерението на Ефта час по-скоро пътя да хваща... Зла орисия била надвиснала и над него и над Адамово...

(Следва продължение)

Силата на човека е в мисълта. Тя създава цялата вселена. Тя е творчески принцип. Когато всички хора се обединят в своята мисъл, и невъзможното става възможно.

Петър Дънов

Ако няколко добри хора съсредоточат мисълта си към доброто на своя народ, те биха постигнали големи резултати.

Петър Дънов

Стефка ЙОРДАНОВА,
Димитровград

Често се засяга темата за мисията на българския народ като водещ в тези времена.

Последният учител на човечеството Петър Дънов, изпратен не случайно в България, ни оставя 7500 лекции, чрез които ни дава отговор на всеки въпрос, възникнал в различни сфери на живота.

Първоначално Учителя има намерение да остане на Земята 120 години, но казва на учениците си, че си заминава от Земята 40 години по-рано, тъй като няма ни един готов, като добавя, че учението ще дойде отвън, от Русия. Същото пророкува и Ванга. Разбира се, Дънов предупреждава, че ако не приложим Божественото учение, за което сме призвани, ще минем през големи страдания и ще бъдем пръснати по цялата земя.

А какво трябва да направим, за да изпълним мисията си не само като избран народ, а и като достойни синове и дъщери на своя Създател?

Всеки човек и народ е частица от единния Божествен организъм. Но ако една клетка от тялото боледува – боледува и целият организъм. Затова

първата задача, която стои пред всеки един от нас, е стремежът към употребата на чиста растителна храна и вода (докато все още ги има), за да може пречистената ни кръв да роди чисти, творчески, Божествени мисли.

В книгата "Здраве и дълголетие, чрез силите на живата природа" Дънов ни предупреждава, че колкото и да се молим за Духовно благословение, то не би ни се дало без употребата на чиста, жива храна. Същите съвети дава и Анастасия на Мегре, за да се избави той от болестите си, както и когато му предстои да говори дълго време.

ЗЕМЯТА РИДАЕ

Всички сме свързани и си влияем

Ако дори само един човек на земята боледува или е беден, нещастен и страда – то неговото състояние се предава на околните. Затова и сегашните жестокости и насилия се ширят и се извършват и от невръстни деца, защото всички сме потопени в такава атмосфера. Няма лоши хора – има само състояние. И Грабовой свързва нашите чувства, емоции и дела със света, който е едновременно и единен, и многообразен. От нас се иска малко, но са нужни много знания и огромна Воля за приложението им. Затова и Дънов е пряк: "Кажете ми каква храна ядеш и ще

ти кажа какъв си. Животно ядеш – животното ставаши", и още: "Покажи ми здравето си и ще ти кажа волята, и каквато е волята, такава е здравето". Според Анастасия начинът на живот показва нашата Същност и Духовност. Не случайно жреците са променили изцяло начина ни на живот, като се започне от най-важните неща: яденето, което трябва да е като дишането, ритуалите за събирането с точната и единствена (мъжка или женска) половинка, сътворяването на дома и децата, както и отглеждането и възпитанието им.

Мислите са много важно нещо – с тях творим или рушим

и те зависят на първо място от чистата храна. В противен случай много ще се говори, а творческите дела ще са малко. Работата върху себе си е най-трудната, но оттам трябва да се тръгне – от най-малкото. И тук имаме съвета на Учителя: "В материята трябва да се тръгне от малкото към голямото, за да имаме успех". Не случайно си е тръгнал по-рано, защото е нямал условия за работа, нямало е готови Души, на които да предаде Божественото учение. Често е съветвал: "Хвърлете тенджерите, тиганите, маслата. Човек може да живее само с хляб, вода и плодове." Според него, за да приемем Божественото учение, е трябвало да завършим четири висши човешки образования.

Анастасия предава знанието в лека, художествена форма и то се поде от много хора по цялата земя.

Много време съм се чудила, изучавайки 20 години Дънов, защо се е получило така. Отговорих си, че е нужно както зрялото време, така и хората с готови съзнания, за да приложат на дело творческите си способности като Истински деца на своя Създател.

Сега сме свидетели на вечни спорове по всякакви въпроси, защото няма единомислие, а лични мнения и виждания. Изход няма и сякаш все повече затъваме в блатото на своето невежество и

безлюбие. И затова от Разумния свят Земята се смята за болница или лудница.

Законите на разумната Природа са вътре в нас и те ще се появят, непременно ще се появят, стига само да им дадем условията за това.

В началото на Сътворението оста на Земята е била в нормално положение, но впоследствие, с падането на човека дълбоко в материята, тя се е наклонила наляво и същите промени е претърпяло и човешкото сърце. Днес, в това Велико време на прехода ни от една епоха в друга, всичко се възстановява в Първоначалния си вид. И ние, хората, минаваме през тези промени посредством много физически и психически напрежения и страдания.

В такива мигове на житейски страдания се родиха стиховете ми "Земята ридае" и "Призив", които ви изпращам.

ЗЕМЯТА РИДАЕ

- Оста на земята се изправя и много, много ще ни боли.
- Предизвикали сме всичко сами чрез незнание и злини.
- Земята в родилни болки ридае за себе си и своите чеда, че неразумността им витае, а злото дебне в нощта.
- Народ, роден от своя творец, творец, за да бъде и той, в изгнание превръща живота свой и не живота, а смъртта величае.
- И болката, двойна, неизмерима, расте и разстила криле и както прилепът е спял през деня, се лута и човекът между деня и нощта.
- А успелите себе си да победят и израсне човека чрез Любовта, в Новата земя господар ще е Той, и няма да има ни нощ, ни зло, ни сълзи!
- **ПРИЗИВ**
- Човечество, тъй дълбоко си заспало и в греховете свои си погребало крилатите мечти.
- Събуди се! припомни си, изначало вложените в тебе непроменливи, вечни красоти!

- * Здрав, красив, щастлив и вечен си, човече!
- * Виж Земята, нашата майчица добра, която храни своите деца, как пустее изтощена от безумните дела на заспалилите си деца!
- * Къщите ни - разрушени, семействата са разделени, а децата ни, зареяни в свят горестен, забравиха пътя към дома.
- * Храната не сладни, чистата изворна вода горчи, слънце ни гори в летни жеги, а зиме мрем от студ.
- * За икономиката си човешка все говорим и за какво ли още ние не спорим, и не случайно сега Земята, за лудница и болница се смята.
- * Съзнанието свое да разширим, любовта семейна да възстановим, Рая земен да пресътворим И Сътворци с Отца си да се обявим!

„Да желаете малко, да вършите много - това е посоката на Четвъртото измерение.“

„Енергията постоянно еволюира във Вечността.“

Петър Дънов

Петър Дънов

ПРИКАЗКИ ЗА ЦВЕТЯТА ЛЮЛЯК

Васил КАНИСКОВ

Носител на Христово посвещение. колосално количество ангели люлякът може да носи милиони ангели в цветчетата си! Носител на мир и радост. Животът на ангелите в него е над всяко въображение - може би най-фантастичното цвете на физическото поле. Жасминът само му съперничи по приказност.

Необикновеното в тези шедьоври на Панвселената е нежното, но силно тъкане на приказни сюжети, съчиняването на омайни истории,

писателски и поетически дар. Крал на приказките и сказанията - ето как е известен люлякът в Панвселената, но и извън нея. Живото му творчество не се предава с разкази, с думи, но направо извира като вълшебни видения над люляковите храсти, зрими за ония, които имат развито етерно зрение.

Може категорично да се потвърди, че люлякът

именно съчинява, а не предава истории, вече станали. Телевизорните цветя направо излъчват предавания, но люля-

кът е тотвселенско създание, произвеждащо самичко сюжет и песнопения. Разбира се, не самото цвете, а ангелите зад него вършат това, но люлякът запазва необикновените им творения и може да ги прожектира над себе си. Не че няма и директно превръщане на мечтите на ангелите в картини и живи образи, но това го умее повече жасминът, докато люлякът излъчва повече приети преди това мечтания. Особен закон пренася най-пре-

красните творчески видения на ангелите Ниу от най-далечни кътчета на Тотвселената до люляковия цвят, като информацията се складира в клоните, най-вече в семената на люляка.

Ангелите Ниу не са божества, а имат пряка връзка с люляка и Вселената на Отца от полето на Панвселената. Някога и вие ще можете да наблюдавате

неизброимите множества най-фантастични мисли, излъчвани от люляковите цветове. Най-често това са виденията за нови минове, които се раждат в мисълта и сърцето на ангелите Ниу - защото тези ангели са равнобожествени на Отца и съпричастни на Неговото творчество. Ясновидците, нямащи пряк достъп до Тотвселената, могат да съзерцават, значи, още от етерното поле бляновете на същества, мислите на ангели, можещи да помагат на Тот - т. е. на нашия Татко - в създателството на нови светове и природни красоти.

Имате ли етерно зрение, наблюдавайте люляка привечер. Произнесете и следното славословие:

“Ниу, Ниу, Ниу - ангели на Божествените мечти и копнения! Тържествено пее душата ми, намирайки се пред вас! Който и да си, създателю на люляковото нежно трептение, фанфари нека огласят простора на пламъка ви! Когато и да е легнала

зашуми приказно асуинът в ароматните клони на люляка!”

Когато усетите сладостна тръпка в дверите, наречени ниун, жарта на сърцето ви ще се разгори - и пред вас ще се разкрие гледка от някакво наистина неопикуемо с думи виде-

тази жива феерия в семената и клоните ти, аз те приветствам, дарител на нова и безгранична красота! Минавам през теб, за да се насладя на творението ти, утронежно на вечерта, която е празник на зелено вълшебство! Нека хранят битието невиджаните ти багри и тонове; нека

ние. Никога няма да забравите този неземан, хилядократно по-величествен от всяка човешка фантазия миг!

23.05. 1985 г.,
София - Изгрев

Из „РОМОН
ОТ БОЖЕСТВЕНАТА
НАУКА“

“Докато поне 9 човека, живеещи на планетата, имат стремеж към осъзнаване на Божественото земно битие, ведическата цивилизация е жива. А те не са девет, а стотици хиляди все повече откриват истината в себе си и променят начина си на живот. Скоро те ще станат милиони, но преди това

стотици хиляди трябва сами в себе си да открият загадката, да разберат причината за катастрофата”

Владимир Мезре, из “Обредите на любовта”

НАУКАТА ЗА ОБРАЗИТЕ ДУШАТА И РАЗУМЪТ

ПЛАТНОТО НА ДУШАТА

Хората възприемат себе си и външните прояви на света само като материални обекти. Всички материални обекти имат обща енергоинформационна същност, която не се поддава на обичайното възприятие. Тя е онова нещо, което се намира в пространството на варианти и определя поведението на материалната реализация. Езикът на абстрактните обозначения, които сме свикнали да ползваме, описва само външните прояви на енергоинформационната същност. Тази изначална същност не е възможно да се опише еднозначно с обозначенията на разума, оттук и многото философски и религиозни течения.

Нашето възприятие се е формирало такова, каквото е, защото от детството са ни учили да концентрираме вниманието си върху отделни елементи. „Каква хубава кукла! Това са твоите ръчички, а това са ти краченцата! А това е твоята кашичка! Видж, птичката литна!” Възприятието се настройва през целия живот.

Разумът постоянно привежда всякакви външни данни съобразно със създалия се шаблон за описание на света

Например ако никога не сме виждали енергийната обвивка на човека, разумът няма да допусне тя да се разкрие толкова лесно пред очите ни - това не се съгласува с привичния шаблон. В детството ни никой не е насочвал нашето внимание върху аурата, затова не е влязла в шаблона за описание на света. Сега може теоретично да знаем, че аура има, но практически нищо няма да видим.

Механизмът за възприемане на околния свят си остава бяло петно. Може само да се обсъждат отделните му страни. Мравките например никога не са виждали звездите. Те не са виждали и Слънцето, и планините, и дори гората. Зрението им е устроено така, че още от рождение си имат работа само с близко разположени предмети. Тяхното възприятие за околния свят коренно се различава от нашето.

А как изглежда светът в действителност? Това е опит да се зададе уж обективен въпрос и да се получи обективен отговор. Самият въпрос обаче не е обективен. Светът изглежда точно така, както го виждаме, защото понятието „изглежда” също е елемент от шаблона на нашето възприятие. В шаблона на спящата къртица например то не съществува.

Светът ни се представя съобразно с нашия шаблон на възприятие и същевременно не изглежда никак

Няма смисъл да се твърди, че светът си изглежда

както обикновено или като струпване на светеца енергия, или по някакъв друг начин. Има смисъл само да се говори за отделни негови прояви, които успяваме да възприемем.

Човешкото съзнание е социален продукт. То се базира върху понятия и определения за всичко, което ни заобикаля. Човекът има душа (подсъзнание) още от раждането си. Съзнанието обаче идва, когато всичко заобикалящо е установено с понятия и определения на човешкия език. Но светът не съществува, защото хората са го описали с помощта на понятията си. В това отношение душата винаги остава неграмотна. Тя не разбира човешкия език. Разбира само това, което сме свикнали да смятаме за усещания. Най-напред възниква мисълта, а едва след това тя се оформя в думи.

Може да се мисли обаче и без думи. Точно това е разбираемият за подсъзнанието език

Първични не са думите, а мислите. С подсъзнанието е безполезно да се говори на езика на разума.

Далеч не всичко може да се изрази с помощта на съществуващата система от понятия. Както забелязахте, така и не успях смислено да ви разтълкувам какво е външното намерение. За щастие на хората все пак им е останало едно средство за универсално изразяване - произведенията на изкуството. Точно то е разбираемо без думи.

Езикът на душата е разбираем за всички — това е езикът на вещите, направени с обич и желание

Когато човек минава през подходящата врата към заветната цел, или по-точно - занимава се наистина със своята работа, той създава шедьоври. Така се ражда това, което се нарича изкуство.

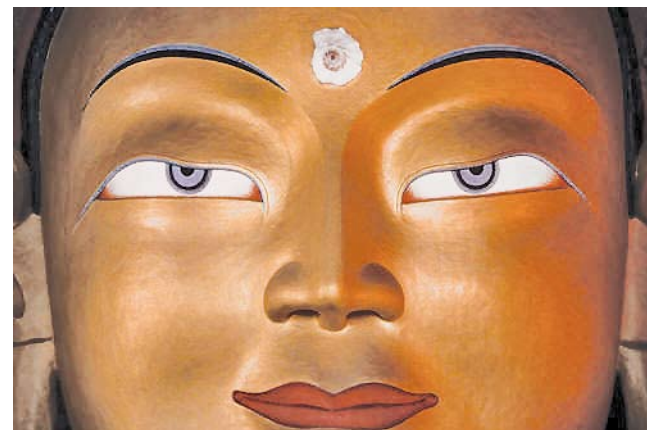
Някой може да е завършил консерватория и да съчинява безцветна музика, която дори не се запомня. Може да рисува безсъдържателни картини с безукорно техническо изпълнение. Никой обаче няма и да си помисли да ги смята за шедьоври. Ако за един предмет кажат, че „в него има нещо”, тогава той може да се смята за произведение на изкуството. Какво точно има, по-късно ще обясняват ценителите и критиците. Но това „нещо” е разбираемо за всички.

Да вземем например картината „Мона Лиза”. Това е езикът, разбираем за всички. Тук не са необходими думи. Те са безсилни

да изразят разбираемото и без думи. Дори не е важно какво точно се разбира. Всеки разбира и чувства сам за себе си. Наистина може да се каже, че усмивката ѝ е загадъчна или че в нея има нещо неуловимо и т.н. Все едно, думите няма да могат да обяснят „зрънцето”, което прави картината шедьовър.

„Мона Лиза” предизвиква такъв оживен интерес не само заради своята загадъчност. Не ви ли е идвала мисълта, че усмивката на Джокондата и усмивката на Буда много си приличат? Смята се, че Буда е постигнал просветление още приживе. С други думи, той успява, подобно на капката, да усети единството си с океана. Усмивката на Буда в всички изображения е напълно безстрастна и същевременно изразява спокойствие и блаженство. Тя може да се характеризира като „съзерцание на вечността”. Когато я видиш за пръв път, изпитваш странна смесица от недоумение и любопитство.

Всяко напомняне за предишното единство докосва чувствителните струни на душата. След възникването на човешкия език този на душата постепенно атрофира. Хората прекалено се увличат от езика на разума и затова с времето той излиза

на първо място. Според легендата за Вавилонската кула, боговете се разгневили на хората, че решили да построят съоръжение до небесата, затова смислили езиците им и те престанали да се разбират взаимно.

Всъщност повечето митове и легенди са истина, но истина в интерпретацията на понятията на разума. Възможно е високата кула да е метафора, изразяваща постигнатото от хората могъщество, когато са придобили способността осъзнато да формулират волята си на езика на разума. Както вече беше посочено, подсъзнанието може да усеща вятъра на външното намерение, но то не в състояние да вдигне платното, за да използва този вятър. Волята на разума вдига платното. Волята е атрибут на осъзнатостта.

Полетът на несъзнателната душа с вятъра на външното намерение е спонтанен, неуправляем. Именно осъзнатостта на разума дава възможност волята да се изявява целенасочено. В началото, когато езиците на подсъзнанието и на разума не са били толкова раздалечени, единството помеж-

ду им се е постигало лесно. Впоследствие разумът се увлякъл да конструира светоглед в рамките на своите обозначения, а това го отвело все по-далеч от разбирането на изначалната същност, която е в основата на външното намерение.

В резултат на колосални интелектуални усилия разумът постига изумителни успехи в материалната реализация, но губи всичко, което се отнася до нереализираното пространство на варианти. Той твърде се отдалечава от разбирането на всичко, свързано с външното намерение. Затова много идеи в трансърфинга изглеждат толкова невероятни. Но все пак разумът е в състояние да си върне изгубеното. За това е необходимо да се хармонизират отношенията между душата и разума.

Трудността е в това, че душата за разлика от разума не мисли, а знае. Докато разумът обмисля получена информация и я пропуска през аналитичния филтър на своя светоглед,

душата получава знания пряко от информационното поле, без анализ

По същия начин тя може пряко да се обръща към външното намерение. За да стане това целенасочено, необходимо е да се съгласуват, да се приведат в единство волята на разума и стремежите на душата. Ако постигнете такова единство, платното на душата ви ще се издигне от вятъра на външното намерение и ще ви устреми право към целта.

Вадим ЗЕЛАНД
„Трансърфинг на реалността”

“Не всички хора усещат окултните нападки, но ти ще ги разбереш, ще ги почувстваш, ще ги видиш. Моля те, не се страхувай. Страшното е безсилно пред безстрашното. Забрави видяното веднага. Колкото и да е всесилно

чужовището, когато е забравено, то престава да съществува”

Владимир Мезре, из “Родовата книга”

Четирите стълба на познанието и шестте типа богатство

Най-висшето знание за това, кой си ти, е много просто. То е най-простото – и затова не е особено лесно. Потенциално е на разположение, но динамично, практически, не е на разположение.

Бог е най-евтината “стока”, защото извън Бог не може да има нищо, няма нищо, няма никакво “извън”. Тогава защо Бог не е преживяна реалност за всеки? Това е фундаментален въпрос:

ако аз съм Бог, защо не знам, че съм Бог?

Просто да чуеш истината, не върши работа, само създава концепция. Затова съществуват практики, които имат ролята на пътепоказатели, на пътна карта. Указанията са крайно необходими.

Съществуват четири основни квалификации, които човек трябва да притежава, за да достигне до

чава да се наслаждаваш на собствената си природа, да бъдеш с природата си. Да бъдеш в настоящия момент, да бъдеш в радостта, която си. Способността да се наслаждаваш на всичко, което правиш, това е упарати. Да се освободиш от всичко, да си игрив и тогава да вземаш всичко насериозно; да поставиш

заедно и да живееш едновременно противоположни стойности, също е упарати.

Петото богатство е шрада. Означава вяра. Тя е необходима, когато си достигнал предела на знанието си. Готовността ти да опознаеш незнанията е шрада, вяра. Когато знаеш, че цялото творение е непознаваемо, въпреки че съществува отвъд това, което можеш да познаеш, има вяра. Има три вида съмнение - в себе си, в другите и в цялото (Бог). Много се говори за Бог, но вярата в Него е много неустойчива.

Липсва вяра, че има една безкрайна, организираща, интелигентна сила, която изцяло контролира всичко. А когато изглежда, че има вяра, е само външно украшение, носи се като значка.

Безверието в себе си и в другите причинява болка. Доверието в другите е свързано с теб самия, с вярата в себе си. Обикновено се съмняваш в способностите си, в положителните си качества, но не и в гнева, тъгата, депресията си. А трябва да се съмняваш в ограниченията си, тогава вярата расте и можеш да надник-

неш в Божественото, в Необятното, в цялото съществуване, което е едно. Разбираш, че има само един ум, един интелект, едно същество. Целият свят функционира благодарение на вярата. Тя е прекрасно качество на съзнанието, разсъфване на твоето същество.

Шестото богатство е самадана. Означава да си като у дома си, да си доволен. Да си тих и спокоен, в мир със себе си, в мир с всичко, с цялото съществуване. Тези шест богатства заедно образуват третия стълб.

Четвъртият стълб на познанието се нарича мумукшатва. Означава желание за най-висшето, за пълна свобода, за просветление. Но можеш да желаеш нещо само когато чувстваш, че то е възможно за теб. Мумукшатва е налице, когато съществува дълбоко желание за най-висшето; изгарящо желание, копнеж у теб за Божественото, копнеж за безкрая, за по-значим живот. Копнеж да бъдеш поклонник, да служиш, да бъдеш възлюблен, да бъдеш неотделна част от цялото. Не мисли, че трябва да го постигнеш. Мисли, че вече го притежаваш. В някаква степен, донякъде, притежаваш и всичките шест богатства. Ако им обърнеш малко повече внимание, те стават по-силни и установени в теб. Стълбовете са на мястото си. Само трябва да ги укрепим малко повече, да ги направим малко по-високи.

Из “Мъдростта на новото хилядолетие” на Шри Шри Рави Шанкар

изпратила:
Лиана ФЕРОЛИ

50 ГОДИНИ НА СЦЕНАТА
КАЛИНКА ЗГУРОВА
ЮБИЛЕЕН КОНЦЕРТ

13.05.2009 - 19:00 часа

Концертен комплекс
Зала “България”
гр. София, ул. “Бенковски” 1

Аз-а. Те се наричат “Четирите стълба” или “Четирите инструмента”.

Първият от тях се нарича **виека**. Това е задълбоченото разбиране и наблюдение, че всичко се променя. Виека означава и разграничение. Да разграничиш това, което не се променя, макар и да не го познаваш, от всичко останало, което се променя. От момента, в който видиш, че нещата се променят, започваш да забелязваш, че този който наблюдава промените, не се променя. Иначе как може да установи, че всичко се променя? Ако това се разбере напълно, 99% от страданието по света би изчезнало.

Вторият стълб се нарича **вайрага**. Превежда се като “безпристрастност”. Горивото на страдащите хора е надеждата. А да предвиждаш щастията някъде в бъдеще време, те прави нещастен сега. Но и тези, които са готови да страдат през целия си живот, и тези, които не желаят да отлагат никакви радости, просто остават там, където са били. Насладата чрез сетивата не те води нито стъпка напред, сетивата не са способни да те из-

дигнат до големи висоти на блаженство. Отношението от рода “И какво от това”, “Така да бъде, както и да е!” ти отнема трескавостта и те довежда до този стълб на безпристрастността. Но тя не е апатия, а липса на трескавост.

Третият стълб съдържа Шестте богатства. Те са: **шама, дама, титикша, упарати, шарада и самадана**.

Шама е спокойствие на ума. Будност, концентрираност. Когато безпристрастността е здраво установена, шама се случва автоматично.

Дама е способността да управляваш сетивата си.

Титикша е издръжливост, търпимост, означава да не си разтърсен от това, което се случва, да не го съдиш като добро или лошо. Дава ти търпимост към всичко, не позволява на събитията, на възгледите да те отнасят. С него осъзнаваш, че това, което си мислел за много лошо, се оказва, че е нещо много добро за теб. Осъзнаваш, че ти си много по-силен от проблемите и предизвикателствата и изобщо не е нужно те да те разтърсват.

Четвъртото богатство е упарати. То озна-

Всенародно екологично движение (ВЕД) “Родово име”

Издател: академик АТАНАС ПАНЧЕВ - член на Руската Родова Академия (РА)

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Кръстанка Панчева
ЗАМ. ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Ася Кръстева
РЕДАКЦИОНЕН КОЛЕКТИВ:
Рени Радева
Антоанета Андонова
Ети Бобева
Цветан Андреев
Николай Кафтанджиев

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1172 София
кв. “Дианабад”
ул. “Никола Габровски” N1
Хотел “Диана 1”, ет. 6, ап. 62
тел.: 02 962 16 85,
02 962 16 86, 02 962 16 87
e-mail: rodimanie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org

ISSN 1312-7063

Издателска Къща “Новата
Цивилизация” ЕООД - София
Уникредит Булбанк
IBAN: BG04UNCR96601031647309
BIC KOD: UNCRBGSF

ОТДЕЛ РАЗПРОСТРАНЕНИЕ И
АБОНАМЕНТ: 0888 693 359

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии хонорари не се изплащат.

Сайт на Българска
Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант
на главата
на вестника и
герба на БРП
художник
Христо Танев

„Истината е рожба на тишината и постоянната мегдугация.“ Исак Нютон

„Интуицията е шепот на духа.“

Петър Димков

„Велики са тези, които разбират, че духовното е по-мощно от каквато и да е материална сила и че мисълта управлява света.“

Ралф Емерсън

Из Акашовата летопис НА САТУРН

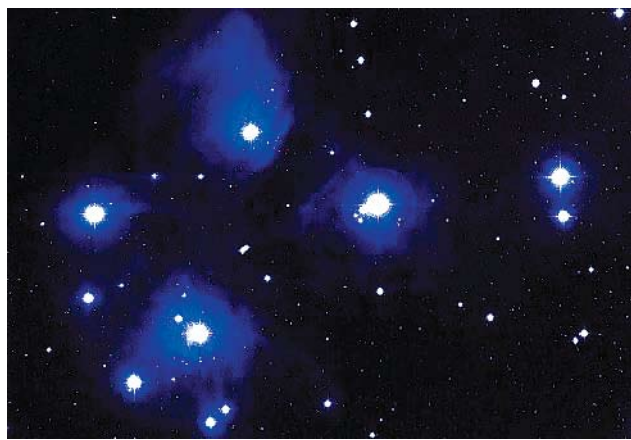

6. Към средата на Петия Сатурнов кръг работата на тези духове се продължава от **„Синовете на огъня“**, които на тази степен имат едно смътно образно съзнание, подобно на Лунното съзнание на човека. Синовете на огъня достигат своята човешка степен едва на следващата планета - Слънцето. Тяхната работа на Сатурн в известен смисъл още е несъзнателна, сънищно-подобна. Чрез дейността им обаче „зародишите на сетивата“ от предишния цикъл биват оживени. Произведените от **„Духовите на огъня“** светлини образи светят навън през тези зародиши на сетивата. Чрез това прадедът на човека е повдигнат до един вид светещо същество. Докато преди животът на Сатурн е тъмен, сега от общата тъмнина свети човекът. (Духовите на личността бяха пробудени до своето човешко съществуване в тази обща тъмнина.) Обаче на Сатурн самият човек не може да си служи със своята светеща сила. Светещата сила на неговите зародиши на сетивата не би могла да изрази нищо чрез самата себе си, но други по-възвишени същества имат възможност да се изявят чрез нея в живота на Сатурн. Чрез светлинните източници на човешките прадеди те излъчват и изпращат долу, на планетата, нещо от своята същност. Това са онези възвишени същества от поредицата на 4-рите вида същества, за които по-горе бе казано, че в своето развитие са израснали над всякаква връзка с човешкото съществуване. Без да е необходимо за самите тях, те излъчват чрез „свободната си воля“ нещо от своята природа. Християнският езотеризъм говори тук за откровението на **Серафимите**, **„Духовите на всеобхватната любов“**.

Това състояние трае до средата на **Шестия Сатурнов кръг**.

7. След това започва работата на онези същества, които на тази степен имат едно смътно съзнание, каквото има днешният човек по време на дълбокия си сън без сънища. Това са **„Синовете на полумрака“**, **„Духовите на сумрака“**. (В теософската литература те са наречени Лунар Питрис или също Бархиад Питрис). Те достигат човешката си степен едва на Луната. Както те, така и техните предшественици Синовете на огъня, се намират на Земята вече над степенята на човечеството. Сино-

Тогава именно човекът се е развил така, че може несъзнателно да работи над своето собствено субстанциално тяло. Чрез тази своя дейност човекът създава в пълната смътност на Сатурновото съществуване първата зародишна заложба за същинския **„Човек-дух“** (виж моята книга **„Теософия“**), която ще достигне до своето пълно разгръщане едва в края на развитието на човечеството. В теософската литература този **„Човек-дух“** се нарича **„Атма“**. Той е най-висшият член на т. нар. монада на човека. На тази степен, за самия себе си той би бил напълно безчувствен

вете на полумрака са по-висши същества на Земята, които Християнският езотеризъм нарича **„Ангели“** (Ангелой), докато за Синовете на огъня се употребява изразът **„Архангели“** (Архангелой). Тези Синове на сумрака тогава развиват в израснаващата прадед на човека един вид ум, с който обаче при своето смътно съзнание той не може сам да си служи. Чрез този ум отново се изявяват възвишени същества, както по-рано чрез зародишите на сетивата се изявяваха Серафимите. Сега чрез човешките тела тези духове изливат разум върху планетата. Християнският езотеризъм ги нарича **„Херувими“**.

Към средата на **Седмия Сатурнов цикъл** започва една нова дейност.

во. Зародишната заложба на **„Човекът-дух“** (Атма) е проникната напълно от силата на тези Духове на волята и запазва тази сила през всичките следващи степени на развитието. Естествено в своето смътно съзнание на тази степен човекът не може да забележи нищо от тази зародишна заложба; но той се развива по-нататък и по-късно тази зародишна заложба ще просветне също и за неговото собствено съзнание.

Тази работа не е завършена в края на Сатурновия живот, тя продължава по-нататък в първия Слънчев кръг. Трябва да знаем, че работата на висшите духове, които бяха назовани тук, не съвпада с началото и с края на един по-малък цикъл (кръг), а продължава от средата на единия кръг до средата на следващия. И тяхната най-голяма дейност се развива именно през почивните периоди между кръговете. Тя нараства от средата на един **цикъл** или **кръг** (**Манвантара**), става най-силна в средата на един почивен период (**Праляя**) и спада след това в следващия цикъл или кръг. (Още в предишните глави говорихме за това, че през време на почивните периоди животът не престава.)

От гореизложеното се вижда в какъв смисъл говори Християнският езотеризъм, когато казва, че в „началото на времената“ се изявяват първо Серафимите, Херувимите и Престолите.

С това проследихме развитието на Сатурн до времето, когато неговият живот минава през един почивен период и се развива в това, което духовната наука нарича **„Старото Слънце“**. За **„Старото Слънце“** ще говорим в следващите изложения.

За по-лесна обзорност тук ще дадем едно ОБОБЩЕНИЕ на развитието на първата планета.

I. На тази планета се развива най-смътното човешко съзнание (дълбоко трансово съзнание). Едновременно с това се образува първата заложба на човешкото физическо тяло.

II. Това развитие минава през 7 подстъпени (по-малки цикли, кръгове или жизнени царства). На всяка една от тези степени върху развитието на човешкото тяло започват да работят по-висши същества, а именно:

1. в Първия Сатурнов кръг - Духовите на волята (Престоли);

2. във Втория Сатурнов кръг - Духовите на мъдростта (Господства);

3. в Третия Сатурнов кръг - Духовите на движението (Сили);

4. в Четвъртия Сатурнов кръг - Духовите на формата (Власти);

5. в Петия Сатурнов кръг - Духовите на личността (Първични сили,

Архали);

6. в Шестия Сатурнов кръг Синовете или Духовите на огъня (Архангели);

7. в Седмия Сатурнов кръг - Духовите или Синовете на сумрака (Ангели).

III. В Четвъртия Сатурнов кръг Духовите на личността се издигат до степенята на човечеството.

IV. От петия Сатурнов кръг се изявяват Серафимите - Духовите на всеобхватната любов.

V. От шестия кръг се изявяват Херувимите.

VI. От седмия кръг се изявяват Престолите, същинските „Творци на човека“.

VII. Чрез Престолите в Седмия кръг на първата планета се ражда заложбата на „Човекът-дух“ или „Атма“.

Извадки от неиздадената книга на Рудолф Щайнер **«АКАШОВАТА ХРОНИКА»**
Превод: Димо Даскалов
Преработила и изпратила:
Нели СПИРИДОНОВА –

Народно читалище „Славянска беседа“
Общонародно сдружение „Мати Болгария“

Ви канят най-учтиво на представянето на романа

ЗАЛИВЪТ НА СЪНИЩАТА

от Петър Константинов

Романът „Заливът на сънищата“ е част от семейна сага, в която основен проблем е не загадката на миналото, а нравствените изпитания на потомците, съкровенията изживявания на любовта и интимните им чувства. Раздвоението на човешката душа в търсенето на истината и щастието в живота.

20 май 2009 г., сряда, 18.30 ч.
в салона на НЧ „Славянска беседа“
ул. „Г.С.Раковски“ № 127

ВЕНКО АЛЕКСАНДРОВ
Ви каня на откриването на своята

ИЗЛОЖБА

„Българската писменост“
(80 г. от рождението на автора)

11.V.2009 г., 17.30 ч., зала 201 на 29 СОУ
ул. „Г. С. Раковски“ 20, София, до 15.V.2009 г.